

JACK MARS

BİR LUKE STONE GERİLİM ROMANI— 2.KİTAP

GÖREV
YEMİNİ

Jack Mars
Görev Yemini
Серия «bir Luke Stone
Gerilim Romanı», книга 2

Аннотация

Bu sene okuduğum en iyi gerilimdi. Hikaye oldukça akıllıca yazılmış ve en başından beri okuyucuyu kendine bağlıyor. Yazar gelişmiş ve eğlenceli karakterler yaratmakta harika bir iş çıkarmış. Devamını okumak için sabırsızlanıyorum. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (re Her Yol Mübah) Biyolojik önlem laboratuvarlarından birinden biyolojik bir madde çalınır. Silah haline getirilmiş bir maddedir ve milyonlarca insanın hayatına mal olabilir. Umutsuzca görünen ulusal bir av başlar, çok geç olmadan teröristler yakalanmalıdır. Luke Stone FBI'ın seçkin departmanlarından birinin başıdır, kendi ailesi tehlike altında olmasına rağmen, bu işlerden uzaklaşmaya yemin etmesine rağmen, görev yeminini henüz yapmış başkanın çağrılarına sırtını dönemez. İşler şok edici bir yıkıma doğru gitmektedir, işin ucu başkana ve ailesine kadar uzanmış hayatlarını tehdit etmektedir. Başkan Hanım'ın gücü sınanmıştır, yeni rolünü üstlenirken en yakın danışmanlarını bile şoke edici bir gelişim göstermiştir. Yeni başkanın yanında olmak istemeyen danışmanlar Luke'u devre dışı bırakmak istemektedir ve böylece Luke'un takımı kendini tehlike içinde bulmuş, kendi kıt imkanlarıyla bir şeyler

yapmaya çalışmıştır. İşler artık kişisel seviyededir. Ama Luke Stone teröristler ya da kendisi ölene kadar asla işin peşini bırakmaz. Luke, teröristlerin en büyük hedefinin onun sandığından bile çok daha değerli – ve çok daha korkutucu – olduğunu anlar. Ancak, kıyametten birkaç gün önce çoktan harekete geçilmiştir ve muhtemelen o bile işleri değiştiremeyecektir. **GÖREV YEMİNİ**, Luke Stone serisinin 2. kitabı, duraksız aksiyonuyla bir politik bir gerilim romanı, uluslararası olaylar zinciri, beklenmedik olaylarla gecenin geç saatlerine kadar sayfalarını heyecanla çevireceğiniz bir kitap. Luke Stone'un 3. kitabı da artık kitapçılarda.

Содержание

1.BÖLÜM	9
2. BÖLÜM	22
3. BÖLÜM	34
4. BÖLÜM	40
5. BÖLÜM	53
6. BÖLÜM	64
7. BÖLÜM	76
8. BÖLÜM	80
Конец ознакомительного фрагмента.	86

GÖREV YEMİNİ

(BİR LUKE STONE GERİLİM ROMANI — 2.KİTAP)

JACK MARS

Jack Mars

Jack Mars, çok satanlar arasında yer alan LUKE STONE gerilim serisinin yazarıdır: HER YOL MÜBAH (1. Kitap), GÖREV YEMİNİ (2. Kitap), DURUM ODASI (3. Kitap).

Jack okurlarıyla iletişim içinde olmayı sever, www.Jackmarsauthor.com adresinden ona ulaşabilirsiniz. e-posta listesine katılıp ve ücretsiz bir kitap ve benzeri hediyeler kazanabilirsiniz. Facebook ve Twitter üzerinden de iletişime geçebilirsiniz!

Telif Hakkı © 2015. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın bütün hakları 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde Jack Mars'a aittir. Bu eserin hiçbir bölümü hiçbir şekilde kullanılamaz, yayınlanamaz veya bir başkasına iletilemez veya yazardan izin alınmadan bir veritabanında saklanamaz veya yüklenemez. Bu e-kitap sadece kişisel zevkler çerçevesinde yararlanılabilir. Bu e-kitap hiçbir şekilde bir başkasına verilemez veya bir başkasıyla paylaşılamaz. Eğer bu e-kitabın içeriğini biriyle paylaşmak isterseniz lütfen bir kopya daha satın alınız. Eğer bu kitabı satın almadıysanız ve okuyorsanız lütfen bu kopyayı sahibine geri verin ve kendiniz için bir başka kopya edinin. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan hikaye bir kurgudur. Kurguda geçen isimler,

karakterler, işletmeler, örgütler, yerler, olaylar bazen tamamen hayal ürünüdür bazende kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta olan veya olmayan herhangi bir kişiye olan benzerlik tamamen rastlantısaldır. Kapakta kullanılan görselin telif hakkı wavebreakmedia ve Michael Rosskothien'e aittir ve Shutterstock aracılığıyla kitapta kullanım için lisanslanmıştır.

JACK MARS KİTAPLARI

LUKE STONE GERİLİM ROMANI SERİSİ

HER YOL MÜBAH (1.Kitap)

GÖREV YEMİNİ (2.Kitap)

DURUM ODASI (3.Kitap)

İÇERİK

[1.BÖLÜM](#)

[2. BÖLÜM](#)

[3. BÖLÜM](#)

[4. BÖLÜM](#)

[5. BÖLÜM](#)

[6. BÖLÜM](#)

[7. BÖLÜM](#)

[8. BÖLÜM](#)

[9. BÖLÜM](#)

[10. BÖLÜM](#)

[11. BÖLÜM](#)

[12. BÖLÜM](#)

[13. BÖLÜM](#)

[14. BÖLÜM](#)

15. BÖLÜM

16. BÖLÜM

17. BÖLÜM

18. BÖLÜM

19. BÖLÜM

20. BÖLÜM

21. BÖLÜM

22. BÖLÜM

23. BÖLÜM

24. BÖLÜM

25. BÖLÜM

26. BÖLÜM

27. BÖLÜM

28. BÖLÜM

29. BÖLÜM

30. BÖLÜM

31. BÖLÜM

32. BÖLÜM

33. BÖLÜM

34. BÖLÜM

35. BÖLÜM

36. BÖLÜM

37. BÖLÜM

38. BÖLÜM

39. BÖLÜM

40. BÖLÜM

41. BÖLÜM

42. BÖLÜM

43. BÖLÜM

44. BÖLÜM

45. BÖLÜM

46. BÖLÜM

1.BÖLÜM

6 Haziran

15:47

Dewey Sahili, Delaware

Luke Stone'un bütün vücudu titredi. Sağ eline baktı, silah tutan eline. Elinin kalçasının üzerinde titreyişini izledi. Durduramıyordu.

Midesi bulanıyordu, neredeyse kusacak kadar rahatsızdı. Batıya doğru ilerleyen güneşin parlaklığı başını döndürüyordu.

Hareket saatine on üç dakika kalmıştı.

Siyah bir Mercedes M serisi cipin sürücü koltuğundan ailesinin muhtemelen içinde bulunduğu evlere bakıyordu. Eşi Rebecca ve oğlu Gunner. Zihni, onların birer fotoğrafını Luke'a sunmaya çalışıyordu ama o buna izin vermedi. Başka bir yerlerde olabilirlerdi. Şimdiye ölmüş olabilirlerdi. Bedenleri iri kargo zincirleriyle gaz beton tuğlalara bağlanmış halde Chesapeake Körfezinin dibinde olabilirdi. Bir anlığına, Rebecca'nın saçlarının deniz yosunları gibi akıntıyla birlikte bir öne bir arkaya hareket ettiğini gördü.

Görüntüyü silmek için kafasını salladı.

Becca ve Gunner dün akşam Birleşik Devletler hükümetini düşürenlerin ajanları tarafından kaçırılmışlardı. Bu bir darbeydi ve bunu planlayanlar Stone'un ailesini de pazarlık için kaçırmışlardı, böylece Luke'un yeni hükümetin üzerine

gelmesini engellemeyi umut ediyorlardı.

İşe yaramadı.

“İşte burası,” dedi Ed Newsam.

“Öyle mi?” dedi Stone. Yanında oturan ortağına baktı. “Kesin bilgi mi?”

Ed Newsam iri, siyahi ve kaslıydı. Ulusal Amerikan Futbolu ligindeki defans oyuncularına benziyordu. Adamda herhangi yumuşaklık yoktu. Saçlarının üst kısmı dümdüz kesilmişti ve sakalları vardı. Devasa kolları dövmelele kapkara olmuştu.

Ed dün akşam altı adam öldürmüştü. Makinalı tüfekte taranmıştı. Hayatını kurşun geçirmez yelek kurtarmıştı ama kurşunlardan biri leğen kemiğine isabet etmişti. Çatlamıştı. Ed’in tekerlekli sandalyesi arabanın arkasındaydı. Ne Ed, ne de Luke iki gündür uyumuyorlardı.

Ed elindeki tablet bilgisayara baktı. Omuz silkti.

“Ev kesinlikle bu. İçeride olup olmadıklarını bilmiyorum. Sanırım birazdan öğreneceğiz.”

Ev Atlantik Okyanusundan üç sokak ötede eski, üç yatak odalı bir sahil eviydi ve birazcık da derme çatma gözüküyordu. Bir tarafından körfeze komşuluk yapıyordu ve ufak bir limanı vardı. Hemen arkasına on metrelik bir tekneyle yanaşılabilir, liman boyunca üç metre yürüdükten sonra birkaç basamak çıkar ve eve ulaşabilirdiniz. Gece, bunu yapmak için güzel bir zamandı.

CIA bu evi onlarca yıl güvenli ev olarak kullanmıştı. Yazları, Dewey Sahili tatilciler ve parti yapmaya gelen üniversite çağındaki tiplerle o kadar kalabalık olurdu ki ajanlar buraya

Osama bin Ladin'i getirseller bile kimsenin ruhu duymazdı.

“İşaret verildiğinde bizi içeride istemiyorlar,” dedi Ed. “Bize herhangi bir görev bile verilmedi. Biliyorsun değil mi?”

Luke başıyla onayladı. “Biliyorum.”

FBI, Wilmington'dan gelen Delaware eyalet polisi SWAT timiyle birlikte bu harekatı düzenleyen öncü ajanı. Son bir saat içerisinde adamlarını bütün mahalleye sessizce konuşlandırıyorlardı.

Luke bu tür şeylerin nasıl geliştiğini yüzlerce kere görmüştü. Sokağın sonuna bir Verizon FIOS ticari van araç park etmişti. Bu FBI olmalıydı. Körfezin yüz metre açığına bir balıkçı teknesi demir atmıştı. Bunlar da federallerdi. Birkaç dakika içinde, saat tam dörtte bu tekne limanın güvenli evin önündeki kısmına doğru hızla yanaşacaktı.

Aynı anda, zırlı bir SWAT kamyonu bütün gürültüsüyle sokağı inletecekti. Olası bir kaçışı engellemek için bir başka SWAT kamyonu de arka sokaktan yaklaşacaktı. Hızlı ve sert bir darbe gerçekleşecek, hedefin hareket etmesine izin verilmeyecekti.

Luke ve Ed davet edilmemişti. Neden edilsinlerdi? Polis ve federaller bu işi kitabına uygun şekilde halledeceklerdi. Kitaba göre Luke'un herhangi bir görevi yoktu. İçeridekiler Luke'un ailesiydi. İçeri girerse kendini kaybedebilirdi. Kendisini, ailesini, diğer memurları ve bütün operasyonu tehlikeye sokmuş olurdu. Bu sokakta bile bulunmamalıydı. Bu çevrede olmamalıydı. Kitap böyle söylüyordu.

Ama Luke içerideki adamların nasıl tipler olduğunu biliyordu. Muhtemelen FBI ve SWAT’tan daha iyi biliyordu. Şimdi çaresiz durumdaldı. Hükümeti devirmek için her Őeylerini ortaya koymuşlar ve başarısız olmuşlardı. İhanet, adam kaçırma ve cinayet ile suçlanacaklardı. Darbe girişiminde, ilerinde Birleşik Devletler Başkanı dahil üç yüz kişi hayatını kaybetmişti ve bu sayı artıyordu. Beyaz Saray yok edilmişti. Radyoaktif durumdaydı. Tekrar inşa edilmeden önce yıllar geçmesi gerekiyordu.

Luke dün akşam ve bu sabahı yeni Başkan ile birlikteydi. Başkan’ın merhamet edecek durumu yoktu. Kanun kitaplarda Őöyle geçiyordu: ihanet, ölüm cezasıyla sonuçlanabilirdi. Darağacı. Kuşuna dizilme. Ülke, bir süreliğine eski tarz bir cezalandırma isteyebilir ve bu durumda içeride bulunanlar gibi olanlar bu cezaların en ağırıyla yüz yüze olacaklardı.

Bütün bunlarla beraber, panik yapmayacakları kesindi. Bu adamlar sıradan suçlular değildi. Bunlar oldukça iyi eğitim almış, yetenekleri olan, çatışma görmüş ve büyük tersliklere rağmen başarı elde etmiş insanlardı. Teslim olmak terimi onların kitabında yoktu. Bu adamlar oldukça akıllıydı ve onları oradan çıkarmak oldukça zor olacaktı. Bir SWAT baskını onlar için bir boyama kitabı sayılırdı ve yeterince iyi değildi.

Luke’un karısı ve çocuğu ierideyse, ve eğer içerideki adamlar ilk saldırıyı püskürtebilirlerse... Luke bunu düşünmeyi reddetti. Bu bir seçenek değildi. “Ne yapacaksın?” dedi Ed.

Luke pencereden dışarıya, mavi gökyüzüne bakıyordu. “Benim yerimde olsan, ne yapardın?”

Ed bir an bile duraksamadı. “İçeri olabildiğince sert bir şekilde girerim. Gördüğüm herkesi öldürürüm.”

Luke başıyla onayladı. “Ben de.”

*

Adam bir hayaletti.

Eski sahil evinin arka tarafında, üst kattaki yatak odasında durmuş, rehinelerine doğru bakıyordu. Bir kadın ve küçük bir çocuk, penceresi olmayan bir odaya tıkılmıştı. Katlanan sandalyelerin üzerinde yan yana oturuyorlardı, elleri arkadan kelepçelenmiş, ayak bilekleri ise birbirlerine kelepçelenmişti. Görüşlerini engellemek için başlarına siyah bir şey geçirilmişti. Adam onların ağzına hiçbir şey tıkmamıştı, böylece annesi oğluyla sessizce konuşup onu sakinleştirebiliyordu.

“Rebecca,” dedi adam, “birazdan burada heyecan dolu şeyler olabilir. Böyle bir durumda, sessiz kalmanızı istiyorum. Çıglık atmayın, ses çıkarmayın. Eğer yaparsanız buraya gelip ikinizi de öldürmek zorunda kalırım. Anlaşıldı mı?”

“Evet,” dedi Rebecca.

“Gunner?”

Kafasına geçirilmiş çuvalın altından kurbağanıinkini andıran bir ses çıkardı.

“Fazla korktu, konuşamıyor,” dedi annesi.

“İyi,” dedi adam. “Korkmalı. Akıllı bir çocuk. Ve akıllı çocuklar aptalca şeyler yapmazlar, değil mi?”

Kadın cevap vermedi. Adam, tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

Bir zamanlar bir ismi vardı adamın. Sonra, zaman içinde, on ismi oldu. Şimdi ise isimler umurunda değildi. Kendisini “Brown” olarak tanıttırdı, sanki böyle inceliklere ihtiyaç varmış gibi. Bay Brown. Bunu seviyordu. Ölü şeyleri çağırıyordu. Sonbahardaki ölü yapraklar. Bir yangının her şeyi kavurduktan sonra arkasında bıraktığı, aylar sonra bile iyileşmeyen çorak bir arazi ve ağaç kalıntıları.

Brown kırk beş yaşındaydı. Cüsseli ve hala güçlü bir adamdı. Seçkin bir askerdi, ve kendini korumayı başarmıştı. Acıya ve yorgunluğa karşı koymayı çok seneler önce Deniz Komando Okulu’nda öğrenmişti. Dünyanın birçok sıcak noktasında öldürmeyi ve ölmemeyi öğrenmişti. Amerikan(Kuzey ve Güney)askeri okullarında işkence yapmayı öğrenmişti. Öğrendiklerini de önce Guatemala ve El Salvador’da daha sonra da Bagram Hava Kuvvetleri Üssü ve Guantanamo Körfezi’nde pratiğe dökmüştü.

Brown artık CIA için çalışmıyordu. Kimin için çalıştığını bilmiyordu ama umurunda da değildi. Serbest çalışıyor ve iş başına para alıyordu.

Para, yüklü miktarda para nakit olarak geliyordu. Reagan Ulusal Havalimanı’na park edilmiş kiralık bir sedanın bagajında, kanvas torbalara doldurulmuş, yeni basılmış yüzlük banknotlar.

Baltimore'da şehir dışındaki bir spor salonunun dolaplarından birine kilitlenmiş, deri bir çantanın içine rasgele istiflenmiş 1977 ve 1974 basımı onluk, yirmilik ve ellilikler halinde yarım milyon dolar. Eski basımlardı ama daha önce hiç el sürülmemişlerdi, 2013 basımı olanlar kadar yeni duruyorlardı.

İki gün önce Brown bir mesaj almıştı, mesaj bu eve gelmesini söylüyordu. Burası artık onun eviydi ve ikinci bir emre kadar o yönetecekti. Herhangi biri gelirse, komuta onda olacaktı. Pekala. Brown bir sürü şeyde iyiydi ve bunlardan biri de patron olmaktı.

Birileri dün sabah Beyaz Saray'ı havaya uçurmuştu. Başkan ve Başkan Yardımcısı, sivil hükümetin yarısıyla birlikte Mount Weather'daki sığınağa kaçmışlardı. Dün gece Mount Weather içindekilerle birlikte havaya uçurulmuştu. Birkaç saat sonra yeni bir Başkan ve eski bir Başkan Yardımcısı sahnedeki yerlerini almışlardı.

Şov bir anda liberallerden muhafazakarlara geçmişti, olanların hepsi bir günde gerçekleşmişti. Halk doğal olarak suçluları arıyordu ve yeni gelen yöneticiler İran'ı işaret ediyordu.

Brown sırada olacak şeyleri bekliyordu.

Dört kişi bir tekneyle gecenin geç saatinde evin arkasındaki kapiya yaklaştı. Kadını ve çocuğu getirmişlerdi. Tutsaklar Luke Stone adında birine aitti. Görünüşe göre insanlar Stone'un bir probleme dönüşebileceğini düşünmüşlerdi. Bu sabah bu problemin nasıl bir şey olduğu daha iyi anlaşıyordu.

Duman dağıldığında, devirme hareketinin birkaç saat içerisinde başarısız olduğu ortaya çıkmıştı ve Luke Stone bütün

o enkaz ve yıkıntının yanında dimdik ayakta duruyordu.

Luke'un karısı ve çocuğu hala Brown'ın tutsağıydı ve o, bu ikisiyle ne yapacağını bilmiyordu. İletişim imkanı yoktu. Aslında onları öldürüp ve evi terk etmeliydi ama o bunun yerine hiç gelmeyen emirleri beklemişti. Şimdi, evin dışında Verizon FIOS vanı bekliyor ve belki yüz metre açıkta ne olduğu belirsiz bir balıkçı teknesi bekliyordu.

Onu aptal olduğunu mu düşünmüşlerdi? Geldiklerini bir mil öteden görebiliyordu.

Koridora geçmişti. İki adam orada duruyordu. Otuzlu yaşların ortalarında, çılgın saçlı ve sakallı, hayatları boyunca özel hareketçi olmuş adamlar. Brown bu görüntüyü tanıyordu. Gözlerindeki bakışlara da aşınaydı, bu korku değildi.

Bu heyecandı.

“Sorun ne?” dedi Brown.

“Fark etmediysen söyleyelim, birazdan hareket başlayacak”

Brown başıyla onayladı. “Biliyorum.”

“Hapse giremem,” dedi bir numaralı sakallı.

İki numaralı sakallı başıyla onayladı. “Ben de.”

Brown'da onlarlaydı. Bütün bunlar olmadan önce bile FBI onun kimliğini tespit edebilseydi birden fazla müebbetle karşı karşıyaydı. Şimdi? Düşünmek bile istemiyordu. Onun kim olduğunu bulmaları aylar alırdı ve bu sırada o, herhangi bir şehir hapishanesinde, düşük çaplı serserilerle birlikte oturacaktı. Şu anki durumda bir meleğin gelip onu her şeyden kurtarmasını bekleyemezdi.

Yine de sakin hissediyordu. “Burası görüldüğünden daha sağlam”

“Evet ama buradan çıkışımız yok,” dedi bir numaralı sakallı. Doğru.

“Onlara geçit vermeyelim, müzakereye zorlayalım. Elimizde rehinerler var.” Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz onlara inancını yitirdi. Neyi müzakere edeceklerdi, güvenli geçiş? Nereye gideceklerdi ki?

“Bizimle müzakere etmeyecekler,” dedi bir numaralı sakallı. “Keskin nişancı temiz bir atış şansı bulana kadar bize yalan söyleyecekler.”

“Pekala,” dedi Brown. “Ne yapmak istersiniz?”

“Savaşalım,” dedi iki numaralı sakallı. “Başarısız olursak buraya gelir, önce misafirlerimizin kafasına sonra da kendi kafama birer kurşun sıkarım.”

Brown başıyla onayladı. Daha önce çok kere böyle köşeye sıkışmış ve her defasında bir çıkış yolu bulmuştu. Belki hala şimdiki durumdan bir çıkış vardı. Böyle düşündü ama bunu onlara söylemedi. Batan gemiden anca belli sayıda fare kaçabilirdi.

“Gayet makul,” dedi. “Bunu yapalım. Pozisyonlarınızı alın.”

*

Luke ağır hareket yeleğini giydi. Ağırlık üzerine oturmuştu. Yeleğin bel bandını bağladı, omuzlarına binen yükü azaltıyordu. Kargo pantolonu Ejderha Derisi denilen hafif bir çeşit zırhlı dikilmişti. Bir kask ve yüz maskesi yerde, ayaklarının yanında

duruyordu.

Luke ve Ed Mercedes'in açık bagaj kapağının arkasında duruyorlardı. Bagaj kapağının karartılmış camı onları evin pencerelerinden bir derece saklıyordu. Ed araca yaslandı. Luke Ed'in tekerlekli sandalyesini çıkardı, açtı ve yere koydu.

“Harika,” dedi Ed ve başını salladı. “Savaş arabam burada, ve çarpışmaya hazırım.” İç geçirdi.

“Olay şu,” dedi Luke. “Sen ve ben ortalıkta olmayacağız. SWAT içeri girdiğinde, rıhtıma bakan verandalı kapıda silahlı adamlar olacak, ve arka bahçeye bakan kapıya da koç başı. İşe yarayacağını sanmıyorum. Tahminimce arka bahçe kapısı çift katlı çelikten, yerinden oynamaz, veranda ise tam bir ateş fırtınası olacak. İçeride hayaletler var, ne yani kapıları tutmayacaklar mı? Hadi ama. Bence bizimkiler geri püskürtülecek. Umarım kimse vurulmaz.”

“Amin,” dedi Ed.

“İlk hareketin arkasından dolaşacağım. Bununla.” Luke bagajdan bir Uzi çıkardı.

“Ve bununla” Bir Remington 870 pompalı tüfek.

İki silahında ağırlığını hissetti. Ağırlardı. Bu ağırlık rahatlatıcı ve güven vericiydi.

“Polisler içeri girer ve güvenliği sağlarlarsa bu harika olur. Eğer giremezlerse kaybedecek zamanımız yok. Uzi’lerde Rus yapımı yüksek-basınç zırh-delici mermiler var. Kötü adamların giyebileceği çoğu zırhı delip geçebilen şeyler. Belki ihtiyaç duyarım diye bunlarla dolu yarım düzine şarjör getirdim.

Koridorda çatışma olursa pompalı tüfeğe başvururum. Daha sonra kol, bacak, boyun ve kafa dilimleyeceğim.”

“Nasıl içeri girmeyi planlıyorsun?” dedi Ed. “Polisler içeri giremezse sen nasıl gireceksin?”

Luke aracın içine uzandı ve bir M79 bomba tüfeği çıkardı. Ucu kesilmiş, tahta kabzalı bir pompalı tüfeği andırıyordu. Ed’e verdi.

“Beni içeri sen sokacaksın.”

Ed, silahı iri ellerine aldı. “Güzel.”

Luke tekrar uzandı ve iki kutu M406 bombası çıkardı, kutu başına dört bomba vardı.

“Sokağın kenarında park edilmiş arabaların arkasından içeri doğru ilerlemeni istiyorum. Ben oraya ulaşmadan hemen önce duvarda benim için bir delik aç. Onlar kapıya odaklanmış, polislerin kapı kırarak girmesini bekliyor olacak. Biz de bunun yerine tam kucaklarına bir bomba atacağız.”

“Hoş,” dedi Ed.

“İlk atımdan sonra bir tane daha at, sadece iyi şans için. Sonra kendini korumak için yere yat.”

Ed, bomba tüfeğinin namlusu boyunca elini gezdirdi. “Sence bunu yapmak güvenli mi? Yani... içeridekiler senin ailen.”

Luke eve baktı. “Bilmiyorum. Ama gördüğüm olayların çoğunda rehinelerin olduğu oda ya üst katta ya da bodrumda olur. Sahildeyiz ve suyun derinliği bir bodrum katı için çok fazla. Yani tahminimce; eğer bu evdelerse üst katta, sağ uçtaki penceresiz odadalar.”

Saatini kontrol etti: 16:01

Tam vaktinde, mavi, zırhlı bir araç bütün gürültüsüyle köşeyi döndü. Luke ve Ed aracın geçişini izledi. Bu araç çelik zırhlı, silah çıkışları ve ışıklar gibi aksesuarları olan bir Lenco BearCat idi.

Luke, göğüs kafesinde bir karıncalanma hissetti. Korku. Endişe. Geçtiğimiz yirmi dört saat boyunca kiralık katillerin eşini ve çocuğunu kaçırdığı konusunda hiçbir şey hissetmiyormuş gibi yaptı. Arada bir gerçek hislerinin dışarı çıkmasına ramak kaldığı oldu. Ama onları hep geri bastırdı.

Şu an hislere yer yoktu.

Aşağıya, Ed'e doğru baktı. Kucağında bomba tüfeğiyle tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Sert bir yüz ifadesi vardı. Gözleri soğuk birer çelik parçası gibiydi. Ed, değerleri üzerine yaşayan bir adamdı, Luke bunu biliyordu. Sadakat, onur, cesaret ve iyi ve doğru olanın yanında kullanılan ezici güç. O bir canavar değildi. Ama şu an, belki de öyle olabilirdi.

“Hazır mısınız?” dedi Luke.

Ed’in ifadesi pek değişmemişti. “Beyaz adam, ben doğduğumda hazırdım. Asıl soru, sen hazır mısınız?”

Luke silahlarını doldurdu. Kaskını aldı. “Hazırım.”

Pürüzsüz siyah kaskını başına geçirdi, Ed’ de aynısını yaptı. Luke vizörünü indirdi. “Telsiz açık,” dedi.

“Açık,” dedi Ed. Ed’in sesi sanki Luke’un kafasının içindeydi. “Seni net bir şekilde duyuyorum. Hadi yapalım şunu.” Ed, oturduğu sandalyeyi itmeye başladı.

Luke onun arkasından “Ed!” diye seslendi. “Şu duvarda büyük bir deliğe ihtiyacım var. İçinden geçebileceğim bir şey.”

Ed bir elini kaldırdı ve devam etti. Bir süre sonra park halinde dizilmiş arabaların arkasında gözden kayboldu.

Luke, bagaj kapağını açık bıraktı. Hemen arkasına çömeldi. Bütün silahlarına hafifçe dokundu. Bir Uzi, bir pompalı tüfek ve iş o noktaya gelirse diye iki bıçak. Derin bir nefes aldı ve mavi gökyüzüne baktı. O ve Tanrı tam olarak hiç anlaşılamamışlardı. Bir gün aynı noktada buluşabilseler bunun çok yardımı olurdu. Eğer Luke bir gün Tanrı’ya ihtiyaç duysaydı, o gün bugüncü.

Şişman, beyaz ve yavaş hareket eden bir bulut ufukta süzülüyordu.

Buluta “Lütfen,” dedi Luke.

Bir an içinde çatışma başlamıştı.

2. BÖLÜM

Brown, mutfağın hemen yanındaki kontrol odasında duruyordu.

Hemen arkasındaki masada bir M16 tüfek ve dokuz-milimetre yarı-otomatik bir Baretta yatıyordu. Yanlarında üç adet el bombası ve bir gaz maskesi vardı. Ayrıca siyah bir Motorola telsiz.

Masanın yanındaki duvarda kapalı devre kameraları gösteren 6 küçük ekran set halinde asılıydı. Görüntüler siyah-beyazdı. Her ekran evin etrafına stratejik noktalara yerleştirilmiş kameralar yoluyla Brown'a gerçek zamanlı görüntü sağlıyordu.

Buradan, kayarak açılan cam kapıların dışını, liman ve rampaların olduğu rıhtımın üst kısmını görebiliyordu. Ayrıca; bütün limanı ve gemilerin limana girdiği kısmı; evin yanındaki çift katlı çelikten yapılmış kapının önünü; bu kapının açıldığı antreyi; üst kattaki koridoru ve koridorun sokağa bakan penceresini; sonuncu olmamakla birlikte Luke'un eşinin ve oğlunun sessizce, başları örtülü şekilde oturduğu penceresiz sorgu odasını.

Bu eve sürpriz etkisiyle girmek mümkün değildi. Masada duran klavye sayesinde limana bakan kameranın kontrolü sağlanabilirdi. Balıkçı teknesini kadrajda ortalayana kadar kamerayı kaldırdı, görüntüyü yakınlaştırdı. Geminin yan tarafında kurşun geçirmez yelekli üç adam gördü. Demir

alıyorlardı. Birazdan bu tekne hızla yanaşıyor olacaktı.

Brown arka veranda kamerasına geçti. Kamerayı evin yanına bakacak şekilde çevirdi. Yolun karşısında duran kablo şirketi aracının ön ızgarasını ancak görebiliyordu. Önemi yoktu. Üst kattaki pencereye yerleştirdiği adam silahını buraya doğrultmuştu.

Brown iç geçirdi. Yapması gereken şeyin polisleri telsizden uyarmak, neler döndüğünün farkında olduğunu bildirmek olduğu düşündü. Kadını ve çocuğu aşağıya indirebilir ve kaydırılarak açılan camdan doğru elindeki kuzu gösterebilirdi.

Çatışma ve kan gölü yerine direkt sonuç vermeyecek müzakerelere geçebilirlerdi. Böylece, belki birkaç can bağışlanmış olurdu.

Kendi kendine gülümsedi. Bu, bütün eğlenceyi sonlandırırdı, değil mi?

Antre görüntüsünü kontrol etti. Aşağıda üç adamı vardı, iki Sakallı ve bir de Avustralyalı olarak bildiği biri. Adamlardan biri çelik kapıya bakıyor, diğer ikisi de arkadaki cam kapıya. Asıl zafiyet cam kapı ve dışındaki verandaydı. Polislerin bu kadar ileri gitmesi için bir sebep yoktu.

Arkasına uzandı ve telsizi kaptı.

Üst katta açık olan pencerenin dibine çömelmiş adama seslendi “Bay Smith?”

Kinayeli bir ses tonuyla cevap geldi “Bay Brown”. Smith takma isimlerin komik olduğunu düşünecek kadar genç biriydi. Kameraya doğru el salladı.

“Van ne durumda?”

“Sallanıyor. Sanki içeride toplu seks yapıyorlar.”

“Tamam. Gözlerini açık tut. Kesinlikle... tekrar ediyorum...

kesinlikle, kimsenin verandaya ulaşmasına izin verme. Haber vermene gerek yok. Angajman yetkisine sahipsin. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi Smith. “Ateş serbest, bebek.”

Brown “Aferin,” dedi. “Belki cehennemde görüşürüz.”

Tam o sırada sokaktan ağır bir aracın sesi geldi. Brown eğildi. Ayağa kalkmadan mutfağa gitti ve camın altına siper aldı. Dışarıda, zırhlı bir araç evin önüne çekmişti. Ağır arka kapılar sertçe açıldı ve içinden vücut zırhlı iri adamlar inmeye başladı.

Bir saniye geçti. İki saniye. Üç. Sokakta sekiz adam toplanmıştı.

Smith gökyüzünden ateş açtı.

Duh-duh-duh-duh-duh-duh.

Silah sesleri yerleri titretiyordu.

Polislerden ikisi hemen yere düştü. Diğerleri aracın içine ve arkasına saklandılar. Zırhlı aracın arkasında, kablolu TV aracından üç adam çıktı. Smith onlara doğru ateş etti. Adamlardan biri mermi yağmuruna tutuldu ve can çekişmeye başladı.

“Mükemmel, Bay Smith” dedi Brown Motorola’dan.

Polislerden biri vurulmadan önce karşıya doğru yolun yarısını geçmişti. Şimdi yolun kaldırıma yakın tarafında, muhtemelen evin önündeki çalılıklara ulaşmayı umut ederek, sürünüyordu. Zırh giyiyordu. Muhtemelen zırhın boşluklarından bir yerden

vurulmuştı ama gene de tehdit oluşturabilirdi.

“Yerde bir tanesi hala hareket ediyor. Onun da işinin bitmesini istiyorum.”

Neredeyse aynı saniyede, onlarca mermi vücudunu titreterek adama isabet etti. Brown öldürücü vuruşu yavaş çekimde izliyor gibiydi. Adamı boynunun arkasındaki, zırh ve kasketinin arasındaki boşluktan vurmuştu. Bir kan bulutu havayı doldurdu ve adam hareketsiz kaldı.

“Güzel atış, Bay Smith. Harika atış. Şimdi hepsini içeri tık.”

Brown komuta odasına geri döndü. Balıkçı teknesi duruyordu. Daha iskeleye bile yanaşmadan siyah ceketli ve kasklı adamlar kıyıya atlamaya başladılar.

“Aşağı kattakiler, maskeleri takın” dedi Brown. “Sürgülü kapının oraya doğru geliyorlar, ateşe cevap vermeye hazırlıklı olun.”

“Anlaşıldı,” dedi biri.

İstilacılar iskelede pozisyon almıştı. Ellerindeki ağır zırhlı balistik kalkanların arkasına çömelmişlerdi. Adamlardan biri kalktı ve göz yaşı tabancasını ateşledi. Brown kendi maskesine uzandı ve merminin eve doğru hareket edişini seyretti. Cam kapağı vurdu ve salona doğru ilerledi.

Başka bir adam ayağa kalktı ve bir mermi daha ateşledi. Sonra üçüncü bir adam daha. Tüm göz yaşartıcı mermiler cam kapağı, oradan da eve ulaşıyordu. Cam kapağı yok olmuştu. Brown’un ekranından görüldüğü kadarıyla bekleme odasının yanındaki alan dumanla dolmaya başlamıştı.

“Aşağıda durum nedir?” dedi Brown. Birkaç saniye geçti.

“Durum nedir!?”

“Sorun yok dostum” dedi Avustralyalı. “Azıcık dumandan ne olacak? Maskelerimiz takılı.”

“Hazır olduğunuzda ateş edin” dedi Brown.

Sürgülü kapının oradan iskeleye doğru ateş eden adamlarını seyretti. İstilacılar oldukları yere sinmişlerdi. Balistik kalkanlarının arkasından çıkamıyorlardı. Brown’un adamlarının ise yığınla mühimmatı vardı.

“Güzel atış çocuklar,” dedi telsize. “Hazır oradayken botlarınızı da batırın.”

Brown kendi kendine sıırttı. Burada günlerce direnebilirlerdi.

*

Tam bir bozgundu. Her yerde adamlar yatıyordu.

Luke, dikkatlice eve doğru yürüdü. En yoğun ateş üst kattaki pencereden geliyordu. Polisleri delik deşik etmişti. Luke ise evin duvarına yakındı. Bu açıdan ateş edemezdi ama diğer adam da onu göremiyordu.

Luke’un gözleri önünde, kötü adam yere düşmüş polis memurlarından birini ensesinin arkasına bir el ateş ederek öldürdü.

“Ed, üst kattaki adamı görüyor musun?”

“Tam ağzına bir tane tıkabilirim. Buradan beni görmediğine eminim.”

Luke başıyla onayladı. “İlk olarak bunu yapalım. Burası pis bir hal aldı.”

“Bunu istediğine emin misin?” dedi Ed.

Luke üst katı inceledi. Penceresiz oda keskin nişancının olduğu pencereye uzak bir köşedeydi.

“Hala o penceresiz odada olduklarına inanıyorum,” dedi.

Lütfen.

“Sadece söylemen yeterli,” dedi Ed.

“Yap.”

Luke, bomba atarın kendine özgü boğuk sesini duydu.

Dunk!

Sokağın karşısında dizilmiş arabaların arkasından bir füze geldi. Bir yay çizmedi—çapraz, dümdüz bir çizgi halinde eve ulaştı. Pencereye tam isabet. Bir an geçti ki:

BAM.

Evin bir kısmı dışarıya doğru patladı, ahşap parçaları, cam, çelik ve cam elyafı. Penceredeki silahın sesi kesildi.

“Harika, Ed. Gerçekten harika. Şimdi de duvarda benim için bir delik aç.”

“Ne diyordun?” dedi Ed.

“Lütfen.”

Luke hızlıca koştu ve arabalardan birinin arkasına siper aldı.

Dunk!

Yerden bir buçuk metre yüksekte düz bir çizgi halinde geçip evi buldu. Evin duvarında sanki bir araba çarpmış gibi bir delik açıldı. İçeride bir alev topu belirdi, molozlar ve duman etrafa saçıldı.

Luke’u neredeyse yerinde zıplattı.

“Bekle,” dedi Ed. “Bir tane daha geliyor.”

Ed bir kez daha ateş açtı, bu seferki evin derinliklerine girdi. Delikten kırmızı ve turuncu ışıklar geldi. Yer sallandı. Tamam. İşte vakit gelmişti.

Luke ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

*

İlk patlama tam üstündeydi. Bütün ev sarsılmıştı. Brown ekrandan doğru üst kattaki koridora baktı.

Uzak tarafı havaya uçmuştu. Smith’in durduğu nokta artık orada değildi. Artık Bay Smith’in ve pencerenin olduğu olduğu yerde etrafı paramparça bir delik vardı.

“Bay Smith?” dedi Brown. “Bay Smith, orada mısınız?”
Cevap gelmedi.

“Ateşin nereden geldiğini gören var mı?”

“Gözcü sensin usta.” dedi bir ses.

Ciddi bir sorunları vardı artık.

Birkaç saniye sonra bir roket evin önünü vurdu. Şok dalgası Brown’u yere serdi. Duvarlar çöküyordu. Mutfağın tavanında odanın içine doğru kısmen çökmüştü. Brown, yere düşen döküntülerin arasında yatıyordu. Olaylar beklediğinin tersine gitmişti. Polisler kapıları indirir—duvarlardan roket atmazlardı.

Bir başka roket daha evin içine isabet etti. Brown elleriyle başını korudu. Her şey sallanıyordu. Bütün ev çökebilirdi.

Kısa bir süre sonra şimdi, birisi çığlık atıyordu. Bunun dışında sessizlik vardı. Brown ayağa fırladı ve merdivenlere koştu.

Odadan çıkarken bir el bombasıyla birlikte tabancasını kaptı.

Salondan geçti. Toplu katliam yaşanmıştı. Yangın çıkmıştı. Sakallılardan biri ölmüştü. Hatta ölmekten fazlasıydı bu — adamın parçaları bütün odaya yayılmıştı. Avustralyalı paniklemiş ve maskesini çıkarmıştı. Yüzü koyu renkli kanla kaplanmıştı, neresinden vurulduğu anlaşılmıyordu.

“Göremiyorum!” diye bağırdı adam. “Göremiyorum!”

Gözleri açıldı.

Zırhla kaplı bir adam parçalanmış duvardan doğru içeriye adım attı. Çirkin bir otomatik silah sesiyle Avustralyalıyı susturdu. Avustralyalının kafası çeri domatesler gibi patladı. Bir iki saniyeliğine ayakta kafasız şekilde kaldı, sonra çuval gibi yere yığıldı.

İki numaralı Sakallı arka kapının yanında yerde yatıyordu, Brown’u birkaç dakika öncesine hoşnut etmiş olan çift-çelikle güçlendirilmiş kapıydı bu. Polisler bu kapıdan asla geçemezlerdi. İki numaralı sakallının üzeri patlamadan dolayı kesiklerle doluydu ama hala savaşabilirdi. Duvara doğru süründü ve doğruldu ve omuzuna asılı olan silaha davrandı.

İçeri dalan adam iki numaralı sakallıyı yakın mesafeden suratından vurdu. Kan, kemik ve beyindeki gri maddesi duvara saçılmıştı.

Brown arkasını döndü ve hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

*

Ortalık dumanla kaplıydı ama Luke adamın üst kata

koştuğunu görmüştü. Odada etrafına bakındı. Herkes ölmüştü.

Tatmin olmuştu, koşarak yukarı çıktı. Kendi nefesinin sesi kulaklarını doldurdu.

Burada savunmasızdı. Merdivenler dardı ki; bu, üzerine ateş açmak için mükemmel bir zamandı. Bunu yapan olmadı.

Üst katta duman çok daha azdı. Soluna doğru parçalanmış pencere ve keskin nişancının siper aldığı duvar vardı. Keskin nişancının bacakları yerdeydi. Ten rengi botları birbirinin aksi yönde bakıyordu. Adamın geri kalanı gitmişti.

Luke sağa yöneldi. İçgüdüsel olarak koridorun sonundaki odaya doğru gitti. Uzisini koridorda bıraktı. Omuzuna takılı olan pompalı tüfeği de bıraktı. Kabzasında duran Glock tabancasını çıkardı.

Sola döndü ve odaya girdi.

Becca ve Gunner iki katlanan sandalyeye bağlı halde oturuyorlardı. Kolları arkadan bağlanmıştı. Sanki elle dağıtılmış gibi, saçları birbirine girmişti. Tabii ki, bir adam arkalarında duruyordu. Başlarına geçirilmiş çuvalları yere bıraktı ve namluyu Becca'nın kafasının arkasına dayadı. Yere çömelmişti ve Becca'yı kendisine siper almıştı.

Becca'nın gözleri açılmıştı. Gunner'ınkiler ise sıkıca kapanmıştı. Kontrolsüzce ağlıyordu. Sessiz titriyor, bütün vücudu sarsılıyordu. Altına kaçırmıştı.

Değdi mi?

Onları böyle çaresiz ve korkmuş görmek, değmiş miydi? Luke, bir gün önce bir darbeyi engellemişti. Başkan'ı neredeyse

kesin bir ölümden kurtarmıştı, ama buna değer miydi?

“Luke?” dedi Becca, sanki onu tanımamış gibi.

Tabii ki tanımadı. Luke kaskını çıkardı.

“Luke,” dedi. Belki rahatlıktan, bir anlığına nefesi kesildi. Bilmiyordu. Böyle aşırı durumlarda insanlar garip sesler çıkarırlardı. Bu her zaman bir anlama geliyordu.

Luke silahını kaldırdı ve Becca ve Gunner’ın başlarının arasına doğrulttu. Adam başarılıydı. Luke’a vurabileceği bir şey göstermiyordu. Luke, yine de silahını indirmede. Sabırlıca izledi. Bu başarı sonsuza dek süremezdi. Kimse sonsuza kadar başarısını sürdüremezdi.

Luke şu an hiçbir şey hissetmiyordu, sadece... sonsuz... sakinlik.

Rahatlığın vücudunu sardığını hissetmedi. Bu henüz sona ermemişti.

“Luke Stone?” dedi adam. Homurdandı. “Şaşırtıcı. Şu son birkaç günde aynı anda her yerdesin. Gerçekten, bu sen misin?”

Luke, adam Becca’nın arkasına saklandığı sırada onun yüzünü görür gibi olmuştu. Sol yanağı boyunca bir yara vardı. Üst kısmı yassı saçları vardı. Hayatını orduda geçirmişe benzer, keskin fiziksel özellikleri vardı.

“Kim bilmek istiyor?” dedi Luke.

“Bana Brown derler.”

Luke, başını onaylarcasına salladı. Aslında bir isim olmayan bir isim. Bir hayaletin ismi. “Pekala, Brown, bunu nasıl yapmak istersin?”

Luke, hemen alt katta polisin eve girdiğini duyabiliyordu.

“Sence seçenekler nedir?” dedi Brown.

Luke, hareketsizce ayakta duruyordu, silahıyla hala bir atış şansı için bekliyordu. “Ben iki seçenek görüyorum. Ya şu dakika ölürsün ya da şanslıysan, hapishanede, şu andan çok sonra.”

“Ve ya sevgili eşinin beynini üzerine patlatabilirim.”

Luke cevap vermedi. Sadece silahını tutuyordu. Kolu yorulmamıştı. Hiçbir zaman yorulmazdı. Ama polisler bir dakikaya yukarıda olurlardı ve bu, denklemi değiştirecekti.

“Ve bir saniye sonra sende ölü olacaksın.”

“Doğru,” dedi Brown. “Veya bunu yapabilirim.”

Serbest eliyle Becca’nın kucağına bir el bombası bıraktı.

Brown tam hızlıca kaçtı ki Luke elindeki silahı bırakıp el bombasına doğru atladı. Bir anda bombayı kaptığı gibi odanın arka duvarına doğru salladı ve sandalyeleri kapattı ve Becca ve Gunner’ı yere itti.

Becca çığlık attı.

Luke onları sertçe bir araya getirdi, nazik olma vakti değildi. Onları iyice birbirine yaklaştırdı ve üstlerine kapandı ve onları vücudu ve zırhıyla korumaya çalıştı.

Bir anlığına hiçbir şey olmayacak gibiydi. Belki de bu bir tezgahtı. Bomba sahteydi ve Brown denen adam şu an onlara silah doğrultmuştu bile. Hepsini öldürebilirdi.

BAAAAAM!

Odanın içinde sağır edici bir şekilde patlama geldi. Luke onlara daha sıkı sarıldı. Yer sallandı. Metal parçaları üzerine

yağdı. Kafasını iyice aşağıya çekti. Boynunda açık kalan yerler parçalanmıştı. Onları korudu ve tuttu.

Hemen altında, o küçük ailesi, titredi, korku içinde korkmuş ve dona kalmışlardı.

Şimdi o piçi öldürme vaktiydi. Glock'u yerde, hemen yanında yatıyordu. Kaptığı gibi ayağa fırladı. Döndü.

Odanın arkasındaki duvar paramparça olmuş, kocaman bir delik açılmıştı. Luke buradan mavi gökyüzünü ve günışığını görebiliyordu. Ve aynı zamanda Brown denen adamın ortadan kaybolduğunu. Luke arta kalan parçaları kendine siper alarak bu açıklığa belirli bir açıyla yaklaştı. Deliğin kenarları parçalanmış tahta, alçı panel ve cam elyaf yalıtımını görebiliyordu. Yerde, muhtemelen birkaç parçaya bölünmüş halde bir adam göreceğini sanıyordu. Ama hayır. Kimse yoktu.

Bir anlığına Luke, bir şeyin suya atladığını gördüğünü düşündü. Biri suya atlayıp kayıplara karışmış olabilirdi. Luke daha net görebilmek için gözlerini kırptı ve tekrar baktı. Emin olamadı.

İki türlü de Brown denen adam gitmişti.

3. BÖLÜM

9:03

Bethesda Donanma Tıp Merkezi Bethesda, Maryland

Dizüstü bilgisayarın ekran ışığı, hastanenin tek kişilik odalarından birinin yarı karanlığında titredi. Luke rahatsız bir sandalyede arkasına yaslanmış, ekrana bakıyordu, bilgisayardan kulaklarına bir çift beyaz uzanıyordu.

Zar zor nefes almakla beraber minnet ve ferahlık içindeydi. Son dört, beş saat boyunca zorla nefes almaya çalışmaktan göğsü ağrıyordu. Arada bir ağlamayı düşündü, ama henüz böyle bir şey olmamıştı. Belki daha sonra.

Odada iki yatak vardı. Luke araya birini sokmuştu ve şimdi Becca ve Gunner yatakta uzanmışlar, derince uyuyorlardı. Yatıştırıcı almışlardı ama bunun önemi yoktu. İkisi de kaçırıldıklarından Luke eve girene kadar bir an bile gözlerini kırpmamışlardı.

Şiddetli bir korku içerisinde on sekiz saat geçirmişlerdi. Şimdi ise derin uykudalardı. Ve bu durum uzun bir süre daha devam edecekti.

İkisi de yaralanmamıştı. Evet, bu olayın üzerlerinde bıraktığı duygusal izleri uzun süre taşıyacaklardı ama fiziksel bir yaraları yoktu. Kötü adamlar ellerindeki koza zarar vermemişlerdi. Belki bunda Don Morris'in parmağı vardı, onları korumuştı.

Kısa bir süreliğine Don'u düşündü. Olaylar artık yaşanıp

bittiğine göre bunu yapmak uygun göründü. Don, Luke'un en büyük akıl hocasıydı. Luke'un hayatında Don'un sürekli bir yeri vardı; Luke yirmi yedi yaşında Delta Gücü'ne katılığı günden bu sabaha kadar, on iki yıl boyunca birliktelerdi. Don, FBI Özel Müdahale Timi'ni kurduğunda Luke için özel bir yer ayırmıştı. Dahası—onu işe almış, ne yapıp etmiş ve onu Delta'dan çalmıştı.

Ama Don bir noktada dönmüştü ve Luke bunu göremedi. Don, hükümeti devirmeye çalışan komploculardan biriydi. Luke, bir gün Don'un bütün bunları yapmasındaki mantığı anlayabilirdi, ama o gün bugün değildi.

Önündeki bilgisayar ekranında “yeni Beyaz Saray” denilen kalabalık medya odasını gösteren canlı yayını izliyordu. Odada en fazla yüz adet sandalye vardı. Gittikçe artan bir açıyla önden arkaya doğru gidiyordu, bir sinema salonu olarak da kullanılabilirdi. Bütün koltuklar doluydu. Arka duvarda yaslanacak yer kalmamıştı. Kalabalık, sahnenin yanını kaplamıştı.

İçinde bulundukları evin fotoğrafları ekranda göründü. Kuleli, Kraliçe-Anne tarzı 1850'lerden kalma güzel bir malikaneydi. Washington, DC'de, Donanma Gözlem arazisinde bulunuyordu. Çoğunlukla beyaz renkteydi.

Luke bu ev hakkında bazı şeyler biliyordu. Burası onlarca yıl boyunca Birleşik Devletler Başkan Yardımcısına resmi ev sahipliği yapmıştı. Şimdi, ve öngörülebilir gelecek boyunca Başkanın evi olacaktı.

Ekranda tekrar medya odası göründü. Eski Başkan

Yardımcısı, bu sabah görev yeminini etmiş ve Başkan olarak sahneye çıkmıştı. Başkan olarak Amerikan halkıyla ilk buluşmasıydı. Koyu mavi bir elbise giymişti, saçları çene hizasından küt kesilmişti. Kıyafetinde potluk vardı bu da içinde kurşun geçirmez materyal olduğu anlamına geliyordu.

Gözlerinde bir şekilde hem sert ve katı hem de yumuşak bakışlar vardı—danışmanları muhtemelen ona aynı anda kızgın, cesur ve umut dolu görünmesini salık vermişlerdi. Bir makyöz yüzündeki yanıkları kapatmıştı. Yaraları görebilmek için onların nerede olduğunu bilmek gerekirdi. Susan odadaki en güzel kadındı, hayatı boyunca da böyle olmuştu zaten.

Öz geçmişi etkileyiciydi. İçinde; genç yaşlarında yaptığı süper modellik, bir teknoloji milyarderinin karısı olmak, bir anne olmak, Kaliforniya'dan Birleşik Devletler Senatörlüğü, Başkan Yardımcılığı, ve şimdi de, bir anda, Başkanlık. Eski Başkan Thomas Hayes bir yeraltı yangınında can vermişti ve Susan hayatta olduğu için şanslıydı.

Luke, onun hayatını dün iki kere kurtarmıştı.

Bilgisayarının sesi şu ana kadar kapalıydı, ve şimdi açtı.

Kurşun geçirmez cam panellerle çevrelenmişti. Onunla birlikte sahnede on Gizli Servis Ajanı duruyordu. Odadaki dolduran gazeteciler onu ayakta alkışlıyordu. TV spikerleri düşük tondan konuşuyorlardı. Kamera, Susan'ın kocası Pierre ve iki kızına döndü.

Sonra tekrar Başkana: kalabalığı sessizleştirmek için ellerini havaya kaldırmıştı. İstemese de, yüzünde parlak bir gülümseme

belirdi. Kalabalık yine heyecanlandı. Bu, tanıdıkları Susan Hopkins'di: gündüz programlarına çıkmayı, kurdele törenlerine katılmayı, Parti mitinglerine gitmeyi seven, coşku dolu Susan Hopkins. Şimdi ise küçük ellerini yumruk yapmış ve onları bir hakem edasıyla kafasının üzerine kaldırmıştı.

Kamera pan yaptı. Katılmış Washington, DC ve ulusal gazeteciler, insanoğlunun bildiği en bıkkın insan grubu dolu gözlerle ayağa kalkmışlardı. Bazıları açık açık ağlıyordu. Luke bir anlığına çizgili bir takım giymiş ve koltuk değneklerine dayanmış olan Ed Newsam'ı gördü. O da davet edilmişti ama burada, hastanede olmayı tercih etmişti. Başka bir yerde olmak söz konusu olamazdı.

Susan mikrofona geldi. Kalabalık, sadece Susan'ın sesi duyulacak kadar sustu. Kürsüye ellerini koydu, kendini sağlama almak istiyordu sanki.

“Hala buradayız,” dedi, sesi titriyordu.

Kalabalık şimdi tekrar coşkuyla patladı.

“Ve biliniz ki hiçbir yere gitmiyoruz.”

Sağır eden bir gürültü koptu. Luke kulaklığına gelen sesi kıstı.

“İstiyorum ki...” dedi Susan ve tekrar sustu. Bekledi. Alkış devam ediyordu. Bekledi. Mikrofondan bir adım uzaklaştı, gülümsedi ve yanındaki Gizli Servis elemanlarından uzun olanına bir şeyler söyledi. Luke bu adamı tanıyordu. İsmi Charles Berg'di. Susan'ın hayatının kurtulmasında o da yardımcı olmuştu. On sekiz saat boyunca Susan'ın hayatı kesintisiz bir şekilde tehlike içerisindeydi.

Ses biraz azaldığında Susan, kürsüye tekrar yaklaştı.

“Buradan gitmeden önce benimle birlikte bir şey yapmanızı istiyorum,” dedi. “Yapacak mısınız? ‘Tanrı Amerika’yı Korusun’ söyleyeceğiz. Her zaman en sevdiğim şarkı olmuştur.” Sesi çatladı. “Ve bu akşam bu şarkıyı söylemek isterim. Benimle söyleyecek misiniz?”

Kalabalık onay verircesine kükredi.

Söylemeye başladı. Yardım almadan, o küçük ve eğitimsiz sesiyle söyledi. Yanında ünlü bir şarkıcı yoktu. Ona eşlik eden birinci sınıf müzisyenler yoktu. Odadaki kalabalığın, dünya çapında ekranlardaki milyonların karşısında tek başına söyledi.

“‘Tanrı Amerika’yı korusun,’” diye başladı. Sesi küçük bir kızinki gibi çıkıyordu. “‘Sevdiğim vatan.’”

Gökdelenlerin arasında yükseğe gerilmiş bir ipe çıkan bir cambazı izlemek gibiydi. İnanmıştı. Luke boğazında bir düğüm hissetti.

Kalabalık onu yalnız bırakmadı, bir sel gibi bir anda ona katıldılar. Dahası, daha güçlü sesler de ona katılmıştı. Ve o, onları yönetiyordu.

Karanlık odanın dışında, hastane koridorunun sonunda görev başındakiler de söylemeye başladılar.

Luke’un yanındaki yatakta yatan Becca uyandı. Gözleri açılmıştı ve bir anlığına nefesi kesilmiş gibi ses çıkardı. Başını hızla sağa ve sola çevirdi. Yataktan fırlamaya hazırdı. Luke’un orada olduğunu görmüştü ama sanki onu tanımamıştı.

Luke kulaklıklarını çıkardı. “Becca,” dedi.

“Luke?”

“Evet.”

“Bana sarılır mısın?”

“Evet.”

Dizüstü bilgisayarını kapattı. Becca’nın yanına, yatağına uzandı. Vücudu sıcaktı. Ona baktı, bir süper model kadar güzeldi. Becca ona sıkıca sokuldu. Luke da onu güçlü kollarıyla sımsıkı sardı. O kadar sıkı tutuyordu ki sanki Becca olmak istiyordu.

Bu, Başkan’ı izlemekten daha iyiydi.

Koridorun sonunda, barlarda, restoranlarda, evlerde, arabalarda ve ülkenin her yerinde insanlar şarkı söylüyordu.

4. BÖLÜM

7 Haziran

Akşamüstü 8:51

Galveston Ulusal Laboratuvarı, Teksas Üniversitesi Tıp Dalı
– Galveston, Teksas

“Yine geç saatlere kadar çalışıyorsun Aabha?” dedi bir ses Cennetten.

Bu siyah saçlı, egzotik kadının dünya üstü bir güzelliği vardı. İsmi Hintçe güzel anlamına geliyordu.

Ses onu ürkütmüştü ve vücudu istemsizce zıpladı. Beyaz, hava geçirmeyen koruyucu kıyafetiyle Galveston Ulusal Laboratuvarında Biyogüvenlik Seviye 4 tesisindeydi. Onu koruyan kıyafetin içinde astronot gibi görünüyordu. Bu şeyi giymeyi hiçbir zaman sevmemi. İçinde kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ama işinin getirdiği bir zorunluluktuktu.

Kıyafet tavandan inen sarı bir hortuma bağlıydı. Hortum dışarıdan kıyafete sürekli temiz hava pompalıyordu. Kıyafet delinse veya yırtılrsa bile içindeki pozitif basınç laboratuvardaki havayı dışarıda tutuyordu.

BGS-4 laboratuvarı dünyadaki en güvenli laboratuvardı. Bilim adamları burada halk sağlığı ve güvenliğini tehdit eden yüksek derecede bulaşıcı ve ölümcül organizmaları inceliyordu. Şimdi, mavi eldivenleriyle Aabha, kapalı bir deney tüpünde içinde insanlığın bildiği en ölümcül virüsü tutuyordu.

“Beni bilirsin,” dedi. Kıyafetin içinde bir mikrofon, içindeki kişinin sesini onu kapalı devre sistemden izleyen görevliye iletliyordu. “Gece kuşuyum.”

Kendisini gözetleyen kişiyi zihninde canlandırdı. İsmi Tom’dı. Orta yaşlı, kilolu biriydi, onun boşandığını düşünüyordu. Gece yarısının sessizliğinde, bu büyük binada sadece ikisi vardı ve adamın onu izlemek dışında pek bir işi yoktu. Bunu düşündükçe ürküyordu.

Tüpü henüz dondurucudan çıkarmıştı. Dikkatlice biogüvenlik dolabına yaklaştı, normal şartlar altında tüpü açar ve içindekileri incelerdi.

Bu gece normal şartlar yoktu. Bu gece yıllar süren çalışmanın sonuçlarıydı. Amerikalıların deyimiyle Önemli Maç bu gece oynanacaktı.

Gece bekçisi Tom dahil, laboratuvaradaki bütün iş arkadaşları onun isminin Aabha Rushdie olduğunu sanıyordu.

Hakikat bambaşkaydı.

Onun, Delhi’de zengin bir ilenin kızı olduğunu ve o genç bir kızken Londra’ya taşındığını sanıyorlardı. Gülünç. Böyle bir şey hiç olmamıştı.

Mikrobiyoloji dalında doktorası olduğunu ve King's College, Londra’da geniş çaplı bir BGS-4 eğitimi aldığını sanıyorlardı.

Elindeki tüpün içinde, son yıllarda Afrika’da büyük yıkım yaratan, dondurulmuş halde Ebola virüsü numunesi vardı. Sadece maymundan veya bir yarasadan veya bir insandan alınan bir örnek olsaydı... bu bile idare etmesi oldukça zor bir şey

olurdu. Ama, hikayenin devamı vardı.

Duvardaki dijital saate baktı. Akşamüstü 8:54. Bir dakika kalmıştı. Kısacık bir oyalanma yetecekti.

“Tom?” dedi.

“Evet?” diye bir ses geldi.

“Dün akşam televizyonda Başkan'ı izledin mi?”

“İzledim.”

Aabha gülümsedi. “Ne düşünüyorsun?”

“Düşünmek? Sanıyorum ki sorunumuz var.”

“Gerçekten mi? Ben onu çok beğeniyorum. Benim ülkemde...”

Laboratuvar ışıkları herhangi bir uyarı vermeden gitti—yanıp sönmediler veya herhangi bir ses çıkarmadılar. Aabha birkaç saniyeliğine zifiri karanlıkta kaldı. Arka planda sürekli olarak çalışan laboratuvar havalandırması ve elektronik ekipmanın çıkardığı ses durmuştu. Sonuz bir sessizlik gelmişti.

Aabha doğru bir tonlama vermeye çalışarak seslendi.

“Tom? Tom?”

“Tamam, Aabha, sakin ol. Dayan. Deniyorum...Orada neler oluyor? Kameralar gitti.”

“Bilmiyorum. Sadece...”

Bir grup sarı renk acil durum ışık yandı, fanlar tekrar çalışmaya başladı. Düşük ışık bütün laboratuvarı ürkütücü ve karanlık bir yer haline çevirdi. Yarı karanlık içinde parlayan kırmızı çıkış ışıkları dışında her şey olabildiğince loş gözüküyordu.

“Wow” dedi. “Biraz korktum ama iyiyim. Çıkış ışıkları yanıyor. Onları takip etsem?”

“Olabilir. Ama bütün güvenlik protokollerini takip etmen gerekir, karanlık bile olsa. Kıyafet için kimyasal duş, ve senin de normal. Veya, bunları yapabileceğini düşünmüyorsan ben bizden birini içeri yollayana kadar ya da elektrikler gelene kadar beklemen gerekir.”

Sesinde birazcık titreme oldu. “Tom, hortumdan hava gelmedi. Eğer tekrar giderse... Burada havasız kalmak istediğimi düşünmüyorum diyelim. Protokolleri gözlerim kapalı takip edebilirim. Ama buradan derhal çıkmalıyım.”

“Pekala. Bütün prosedürü harfi harfine takip etmelisin ama. Sana güveniyorum. Ama buradaki ışıklar tamamen gitmiş durumda. Çıkış yolun boyunca her yer karanlık gibi gözüküyor. Hava kilidi bir anlığına gitti ama biraz önce geri geldi. En iyisi seni oradan doğru çıkarmak olur. Hava kilidinden geçtikten sonra sorun yaşayacağını sanmıyorum. Geçince haber ver, tamam? Enerjiyi korumak için burayı tekrar kapatacağım.”

“Tamam,” dedi.

Karanlığın içinde, hava kilidinin olduğu çıkış kapısına doğru ilerleri. İçinde Ebola olan tüp hala eldivenli sağ elindeydi. Bütün prosedürleri bitirmek yirmi-otuz dakika tutacaktı. Ama şu an bunlarla uğraşmayacak, buradan çıkışa kadar bazı noktalarda kestirmeleri kullanacaktı. Şimdiye kadar görülmüş en hızlı çıkış olacaktır.

Tom hala onunla konuşuyordu. “Ayrıca, çıkmadan bütün alet

ve malzemeleri güvenliğe aldığından emin ol. Tehlikeli şeylerin ortalıkta kalmasını istemeyiz.”

İlk kapıyı açtı ve geçti. Tam kapanıyordu ki onun sesini tekrar duydu.

“Aabha?” dedi.

*

Aabha üstü açık bir BMW Z4 kullanıyordu.

Ilık bir akşamdı ve saçlarında rüzgarı hissetmek istiyordu. Galveston'daki son gecesi idi. Aabha olarak son gecesi idi. Görevini, beş yıl süren bir gizlilikten sonra tamamlamıştı, hayatının bu kısım sona ermişti.

Bir kimliği kıyafetler gibi çıkarıp atmak harika bir duyguydu. Özgürlük buydu, mutluluk buydu. Bir televizyon reklamında başrol oynuyormuş gibi hissetti.

Çalışkan ve ciddi Aabha'dan uzun zaman sıkılmıştı. Bir daha ki sefere kim olabilirdi? Heyecan verici bir soruydu.

Marinaya giden yol sadece birkaç kilometrelik kısa bir yoldu. Anayoldan çıktı ve otoparka girdi. Bagajdan el çantasını ve diğer eşyalarını aldı ve anahtarları torpido gözüne koydu. Bir sat içerisinde kendisine çok benzeyen ve daha önce hiç görmediği bir kadın arabaya bindi ve gitti. Sabaha kadar 350 kilometre kadar uzaklara gidebilirdi.

Bu arabayı o kadar seviyordu ki ayrılmak onu üzdü.

Ama araba neydi ki? Birbirine kaynaklanmış, vidalanmış ve bağlanmış bir sürü parçadan fazlası değildi. Aslında soyut bir şey.

Marina boyunca yüksek topuklu ayakkabılarıyla yürüdü.

Ayakkabıları, yerdeki fayanslara her basışında ses çıkarıyordu. Yüzme havuzunun yanından geçti, bu saatte kapalıydı ama yine de dünya dışı bir ışıkla alttan aydınlatılmıştı. Çatıları sazlarla kaplı kamelyaların rüzgardan hışırdadı. Marinadaki ilk iskeleyle doğru bir rampadan öndü.

Buradan, Bizans tarzında birbirine bağlantıları olan iskele kollarından çok uzakta duran bir teknenin gecenin karanlığını bozduğunu görebiliyordu. Bu tekne 250-foot uzunluğunda, okyanuslar aşabilen bir yattı ve marinaya çekebilmek için fazla büyüktü. İçinde diskosu, havuzu, jakuzili spor salonu, dört kişilik bir helikopteri ve rampası olan yüzen bir oteldi. Modern bir krala yakışır bir kaleydi.

Burada onu küçük bir tekne bekliyordu. Bir adam, onu tekneye alabilmek için elini uzattı. Önce arkadaki boşluğa sonra kokpite aldı. Adam halatları çözüp iterken Aabha arkada oturmuştu.

Bu küçük hız teknesiyle yata yaklaşmak, küçük bir uzay gemisiyle devasa bir yıldız destroyerine yaklaşmak gibiydi. İskeleyle bile çekilemiyordu. Hız teknesi yatın arkasına doğru yaklaştı ve başka bir adam kadının beş katlı bir merdiven doğru güverteye çıkmasına yardım etti. Bu adam kötü şöhretli asistan, İsmail'di.

Aabha biner binmez, adam “Malzemeyi aldın mı?” diye sordu. Yapmacık bir şekilde sırtıttı. “Selam Aabha, nasılsın?” dedi. “Seni görmek güzel. Hasarsız bir şekilde kaçabildiğin için mutluyum.”

Eliyle bir çark çeviriyormuş gibi hareketler yaptı. Hadi, hadi. “Selam Aabha. Her ne dediySEN. Malzemeyi aldın mı?”

Çantasına uzandı ve içi Ebola'yla dolu tüpü çıkardı. Bir anlığına tüpü okyanusa fırlatmak gibi komik bir dürtü hissetti. Bunun yerine tüpü adama doğru tuttu.

“Şu küçücük şey,” dedi. “İnanılmaz.”

“Bu tüpe hayatımın beş yılını verdim,” dedi Aabha.

İsmail gülümsedi. “Ama şu da var; bundan yüz yıl sonra bile insanlar Aabha isimli kahraman bir kız için şarkılar söylüyor olacak.”

Tüpü almak için elini uzattı.

“Ona ben veririm,” dedi Aabha.

İsmail omzunu silkti. “Nasıl istersen.”

Yeşil ışıklarla aydınlatılmış merdivenlerden doğru çıktı ve ana kabine cam kapısından doğru girdi. Bu kocaman kabinin içindeki bir duvar boyunca dev bir bar, diğer duvar boyunca da masalar ve ortasında da dans pisti. Patronu burayı eğlenmek için kullanıyordu. Aabha daha önce burada bulunmuştu; Berlin'deki bir gece kulübü gibiydi—sadece ayakta durulacak yer vardı, müzik duvarları sallayacak kadar açıktı ve her yerde ışıklar vardı, dans pistinin üzerinde hınca hınç dans ediliyordu. Şimdi ise burası sessiz ve boştu.

Kırmızı halısı olan bir koridordan yürüdü, iki yanı boyunca sıralanmış yarım düzine kamara vardı. Koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı bir salona çıktı. Teknenin en içine kadar girmişti artık, daha da gidiyordu. Birçok misafir buraya kadar

gelemezdi. Bu salonun sonunda bulunan geniş, çift kapılı girişe geldi ve kapıyı çaldı.

“Gel,” dedi bir adam.

Sol taraftaki kapıyı açtı ve içeri girdi. Bu oda onu her zaman hayretler içinde bırakmıştı. Burası, kaptan köşkünün hemen üzerinde bulunan ana yatak odasıydı. Tam karşısında, yerden tavana kadar uzanan 180-derecelik bir görüş açısı sağlayan pencerelerden teknenin yaklaştığı yer kadar sağında ve solunda bulunan her şey görünebiliyordu. Bu görüntü çoğunlukla açık deniz olurdu. Solunda, parti bölgesi haline getirilmiş yerde bir kanepede vardı. Aynı zamanda iki rahat sandalye, dört kişilik bir yemek masası, duvara asılmış dev, ince televizyon ve hemen altında dev, tek parça bir hoparlör. Köşede ise içinde likörlerin bulunduğu, cam kapılı, yüksek bir dolap.

Sağına doğru, özel yapım kocaman bir yatak ve hemen üzerine, tavana montelenen ayna duruyordu. Bu yataın sahibi eğlenmeyi seviyordu, yatakta dört hatta bazen beş kişi yatabilirdi.

Yatağın hemen önünde sahibi duruyordu. Altında ipek kumaştan, uçkurulu, beyaz bir pantolon ve ayağında terlik vardı, ve üzerinde başka bir şey yoktu. Uzun boylu ve koyu tenliydi. Muhtemelen kırklı yaşlarındaydı, saçlarına aklar düşmüştü ve kısa sakalları yeni yeni beyazlaşmaya başlamıştı. Derin kahverengi gözleriyle oldukça yakışıklı bir adamdı.

Vücut yapısı ve oranı mükemmeldi— geniş omuzları ve baklavalara uzanan göğsü ve kuvvetli bacaklarının bağlandığı dar bir beli vardı. Sol göğsünde siyah, dev bir at dövesi vardı, bu

bir Arap atıydı. Adamın bir sürü Arap atı vardı, onun için kişisel bir semboldü. Güçlü, maskülen, asil, tıpkı onun gibi.

Muazzam varlığıyla özel antrenörler, en iyi yiyecekler ve doğru hormon tedavilerini uygulayacak harika doktorlara kolayca erişebiliyor ve bu sayede son derece zinde, sağlıklı ve iyi dinlenmiş görünüyordu. Tek kelimeyle mükemmeldi.

“Çok sevgili Aabha. Bu geceden sonra kim olacaksın?”

“Omar,” dedi. “Sana bir hediye aldım.”

Omar gülümsedi. “Senden hiç bir zaman şüphe duymadım. Bir an bile.”

Bir el işaretiyle yanına çağırdı ve Aabha da ona doğru gitti. Ona tüpü verdi ama o, tüpe bir kez bile bakmadan yatağın yanındaki masaya koydu.

“Sonra,” dedi. “Bunu daha sonra düşünürüz.”

Onu kendisine doğru çekti. Aabha, onun kuvvetli kollarına doğru süzüldü. Yüzünü onun boynuna yasladı ve adamın kokusunu aldı. Kolonyasının aroması belli belirsiz öne çıksa da onun topraksı kokusu alttan alttan hissediliyordu. Bu adam temizlik manyağı değildi. Kokusunun alınmasını istiyordu. Aabha adamın kokusunu heyecan verici buldu. Onun hakkında her şeyi heyecan verici buluyordu.

Onu döndürdü ve yüzüstü yatağa yasladı. Aabha da istiyordu. Omar, onun kıyafetlerini çıkarırken ve vücudunu okşarken o, rahatsız olmuşçasına kıvrandı. Kısık ve derin sesiyle ona bir şeyler mırıldandı, normalde onu şoke edecek şeylerdi ama burada, bu odada, hayvani bir keyifle inlemesine sebep oluyordu.

*

Omar uyandığında kız gitmişti.

Bu iyiydi. Kız, onun tercihlerini biliyordu. Uyurken diğer insanların hareketlerinden ve çıkardığı seslerden rahatsız olur ve bu hiç hoşuna gitmezdi. Uyumak dinlenmektir. Güreş maçı gibi olmamalıydı.

Tekne hareket ediyordu. Tam zamanında, Galveston'dan ayrılmış ve Meksika Körfezi'nden doğru Florida'ya yönelmişlerdi. Yarın, Tampa yakınlarında demirleyecekler ve Aabha'nın getirdiği küçük tüpü karadan devam edeceği macerasına uğurlayacaklardı.

Masaya uzandı ve tüpü eline aldı. Kalın, sertleştirilmiş plastikten yapılmış, tepesi parlak kırmızı bir kapakla kapatılmış küçük boyutlarda bir şeydi. İçindeki şey kayda değer bir şeydi. Bir miktar tozdan ancak biraz farklıydı.

Öyle bile olsa...

Nefes kesici bir şeydi bu! Bu gücü elinde bulundurmak, yaşam ve ölümün gücü. Ve sadece bir kişinin yaşamı değil, birçok, birçok insan öldürebilecek olmanın gücü. Bir nüfusun tamamını öldürebilme gücü. Bir ulusu rehin alabilmenin gücü. Sınırsızca savaşmanın gücü. İntikamın gücü.

Gözlerini kapadı ve diyaframdan derin bir nefes aldı, sakinliği arıyordu. Galveston'a tam bir riskti, gereksiz bir risk. Ancak böyle bir silahın eline geçtiği ana tanık olmak için orada olmalıydı. Bu silahı tutmak, gücü ellerinde hissetmek istedi.

Tüpü tekrar masanın üzerine bıraktı, pantolonunu çekti ve

yataktan çıktı. Üzerine bir Manchester United forması geçirdi ve güverteye gitti. Onu burada buldu, bir koltuğun üzerinde, yüzü engin denizlere ve gecenin karanlığına ve yıldızlara bakıyordu.

Kapının yanında bir koruma sessizce bekliyordu.

Omar adama bir işaret yaptı ve o da tırabzanlara doğru gitti.

“Aabha,”. Omar’a doğru döndü, uykulu olduğu gözlerinden okunabiliyordu.

İkisi de gülümsedi. “Harika bir şey yaptın,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum. Belki artık uyuman gerek.”

Başıyla onayladı. “O kadar yorgunum ki...”

Omar eğildi ve onu dudağından öptü. Kıvrımlarının ve hareketlerinin ve çıkardığı seslerin hafızasında bıraktığı izin tadına varırcasına doyasıya öptü.

“Sevgilim, dinlenmeyi sonuna kadar hak ettin.”

Omar korumaya doğru baktı. Uzun boylu, güçlü bir adamdı. Ceketinden plastik bir torba çıkardı, Aabha’nın arkasına doğru yürüdü ve bir hareketle torbayı kafasına geçirdi ve sıkıca çekti.

Bir anda elektrik verilmiş gibi çırpınmaya başladı. Arkaya doğru uzandı ve adama vurmaya ve tırnaklamaya çalıştı. Ayaklarıyla kendini kaldırmaya çalıştı. Boşuna uğraşıyordu. Bu adamın gücüne karşı koyması imkansızdı. Adamın damarlarla çevrili kolları ve bilekleri son derece gergindi, kasları işini yapıyordu.

Şeffaf torbanın ardında gözleri kan çanağı olmuştu. Korku çaresizlik ifadesi bir maske gibi yüzünü sarmıştı. Ağzı bir dolunay gibi kocaman bir ‘O’ harfi şeklini almıştı, nefes almaya

alışıyor ama beceremiyordu. Oksijen yerine tek çekebildiği ince plastik torbaydı.

Vücutu kaskatı kesildi. Sanki ahşaptan oyulmuş bir kadın bedeni gibi, arkaya doğru bir yay oluşturuyordu. Vücutu git gide kendini saldı. Zayıf düşmüş ve kaderini kabullenip ırpınmayı bırakmıştı. Koruma onun yavaş yavaş sandalyeye inişine izin verdi. Onunla birlikte, onu yönetircesine sandalyeye doğru eğildi. şimdi öldüğüne göre ona daha yumuşak davranıyordu.

Adam derin bir nefes aldı ve Omar’a doğru baktı.

Omar ise gecenin karanlığına doğru bakıyordu.

Aabha gibi iyi bir kızı öldürmek utanç vericiydi, ama o lekelenmişti. Yakın zaman içerisinde, muhtemelen bu sabaha kadar Amerikalılar tüpün kaybolduğunu anlamış olacaktı. Bundan kısa bir süre sonra da laboratuvarı en son çıkan kişinin Aabha olduğunu ve elektriklerin gittiği anda orada olduğunu özeceklerdi.

Güç kaybının yeraltındaki kablonun kesildiği için meydana geldiğini, jeneratörlerin devreye girmeyişinin ise birkaç hafta önce dikkatlice yapılmış bir sabotaj olduğunu anlayacaklardı. Çaresizce Aabha’yı arayacaklar, ne pahasına olursa olsun onu bulmaya çalışacaklardı. Onu asla bulmamaları gerekiyordu.

“Abdul’den yardım al. Makine odasındaki ekipman dolabında boş kovalar ve hızlı kuruyan beton olacak. Aabha’yı oraya götür. Ayaklarını ve baldırlarını betonlayın ve okyanusun en derin yerine bırakın. Üç yüz metre veya daha derin olsun, lütfen. Elimizde veriler var, değil mi?”

Adam başıyla onayladı. “Evet efendim.”

“Mükemmel. Ardından bütün çarşafaları, yastıkları ve yorganı yıkatın. Dikkatlice bütün delilleri yok etmeliyiz. Amerikalıların bu gemiye gelme ihtimalleri düşük olsa da böyle bir durumda bu kızın DNA’sının yakınımnda bir yerde olmasını istemiyorum.”

Başıyla onayladı. “Elbette.”

“Çok güzel,” dedi Omar.

Korumasını cesetle birlikte bıraktı ve yatak odasına doğru gitti. Köpük banyosu vakti gelmişti.

5. BÖLÜM

10 Haziran

11:15

Queen Anne Bölgesi, Maryland – Chesapeake Körfezinin
Doğu Sahili

“Pekala, belki de evi satmalıyız,” dedi Luke.

Sahilde, şu an oldukları yerden yirmi dakika uzaktaki yazlık evlerinden bahsediyordu. Luke ve Becca önlerindeki iki hafta için çok daha geniş ve modern bir ev kiralamışlardı. Luke bu evi daha çok sevmişti, ama burada olmalarının tek nedeni Becca’nın kendi evlerinde olmak istememesiydi.

Luke, Becca’nın çekincesini anlıyordu. Tabii ki. Dört gün önce Becca ve Gunner bu evden kaçırılmışlardı. Luke ise orada değildi ve onları koruyamamıştı. Ölmüş olabilirlerdi. Her şey olabilirdi.

Mutfaktaki büyük ve parlak pencereden dışarı baktı. Gunner kot pantolonu ve tişörtüyle, dokuz yaşındaki çocukların bazen yaptığı gibi hayal dünyasından bir oyun oynuyordu. Birazdan tekneye binip balık avlamaya çıkacaklardı.

Oğlunun görüntüsü onun korku içinde sızlamasına sebep oldu. Ya öldürülseydi? Ya ikisi birden bir daha bulunmamak üzere kaybolsalardı? Ya bundan iki sene sonra Gunner hayal dünyasında oynayamasa idi? Luke’un kafası karmakarışık.

Evet, korkunç bir şeydi. Evet, hiç olmamalıydı. Ama

burada söz konusu olan daha büyük olaylar vardı. Luke ve Ed Newsam bir darbe girişimini önlemiş ve demokratik olarak seçilmiş Birleşik Devletler hükümetini, en azından geri kalanlarını idari mevkilerine geri getirmişti. Muhtemelen, Amerikan demokrasisinin ta kendisini kurtarmışlardı.

Bu hoş bir şeydi ama Becca şimdilik bu tür büyük konularla ilgilenmiyordu.

Mavi sabahlığıyla mutfak masasına oturmuş kahvesini yudumluyordu. “Senin için söylemesi kolay. O ev yüz yıldır benim aileme ait.”

Rebecca’nın uzun saçları omuzlarından akıyordu. Mavi gözleri kalın kirpikleriyle çerçevelenmişti. Luke’a göre onun güzel yüzü ince ve yorgun görünüyordu. Bu konuda oldukça rahatsız hissetti. Bütün bu olay Luke’u hasta ediyordu ama her şeyi düzeltebilecek bir şey söylemek aklına gelmiyordu.

Becca’nın yanaklarından bir göz yaşı süzüldü. “Bahçem orada, Luke.”

“Biliyorum.”

“Bahçemde çalışamıyorum çünkü korkuyorum. Kendi evimden korkuyorum, doğduğumdan beri gittiğim bir evden”

Luke bir şey söylemedi.

“Ve Bay ve Bayan Thompson... öldüler. Biliyorsun değil mi? O adamlar öldürdü.” Sertçe Luke’a doğru bakıyordu. Öfkesi gözlerinden okunabiliyordu. Becca’nın Luke’a karşı sinirlenmeye eğilimi vardı, bazen bunlar son derece küçük meseleler oluyordu. Bulaşıkları yıkamayı veya çöpü çıkarmayı

unuturdu. O zamanlarda da şimdikine benzer bakışlar atardı. Luke bu bakışların Suçlu Bulundu bakışları olduğunu düşündü. Ve şu an Luke için bu çok fazlaydı.

Zihninde, kısa da olsa komşuları Bay ve Bayan Thompson'ı canlandırdı. Hollywood, yaşlı, iyi komşular arasaydı, onları işe alabilirdi. Luke onları seviyordu, yaşamlarının böyle sona ermesi hiç isteyeceği bir şey değildi. Ama o gün bir çok insan ölmüştü.

“Becca, Thompson’ları ben öldürmedim tamam mı? Öldükleri için üzgünüm, sen ve Gunner, kaçırıldığınız için üzgünüm ve hayatım boyunca üzgün olacağım ve bunu telafi etmek için elimden geleni yaparım. Ama bunu ben yapmadım. Thompson’ları ben öldürmedim. Sizi kaçırmayı için gelen adamları ben yollamadım. Kafanın içi sanki bunlarla bulanmış gibi ve hayır teşekkür ederim almayayım.”

Bir anlığına sustu. Konuşmayı kesmek için iyi zamandı ama o böyle yapmadı. Kelimeler ağzından boşanıyor gibiydi.

“Tek yaptığım ateş fırtınası ve bombalar arasında işimi yapmaktı. Bütün gece ve gün boyunca beni ve başkanı öldürmeye çalışan birileri oldu. Vuruldum, patlamalar arasında kaldım, arabayla yoldan çıkarak kaza yaptım. Ve Birleşik Devletler Başkanı’nı kesin bir ölümden kurtardım, senin başkanını. Yaptığım buydu.”

Nefesi, sanki kilometrelerce koşmuş gibi hızlanmıştı.

Dediklerinden pişmanlık duydu. Gerçek olan buydu. Yaptığı işin eşine acı veriyor oluşu onu Becca’nın tahmininden çok daha fazla üzüyordu. Tam da bu yüzden geçen sene bu işi bırakmıştı,

ama sonra bir gece göreve çağırılmıştı. O gece güne uzamış, hatta uzun ve zor bir geceye daha uzamıştı. Ailesini sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü bir gece.

Becca artık ona güvenmiyordu. O da bunu görebiliyordu. Luke'un varlığı Becca'yı korkutuyordu. Olanların nedeni oydu. Pervasız ve aşırı düşküncü, Becca'nın ve biricik oğullarının ölümüne sebep olacaktı.

Yüzünden sessizce göz yaşları süzüldü. Uzun bir dakika geçti aradan.

“Bunun ne önemi var?” dedi Becca.

“Neyin ne önemi var?”

“Başkanın kim olduğunun ne önemi var? Gunner ve ben ölseydik başkanın kim olduğu umurunda olur muydu?”

“Ama hayattasınız,” dedi. “Ölmediniz. Hayattasınız ve iyisiniz. Arada büyük bir fark var.”

“Tamam,” dedi Becca. “Hayattayız.” Kabul etmek sayılmayacak bir kabul cümlesiydi bu.

“Sana bir şey söylemek istiyorum,” dedi Luke. “Emekliye ayrılıyorum. Artık bu işi yapmayacağım. Önümüzdeki günlerde birkaç toplantıya katılmak durumunda olabilirim ama artık göreve çıkmayacağım. Ben bana düşeni yaptım. Artık bitti.”

Hafifçe başını salladı. Sanki hareket etmek için enerjisi kalmamıştı. “Bunu daha önce de söyledin.”

“Evet. Ama bu sefer ciddiylim.”

“Gemi omurgasını her zaman düz tutmaya çalışmalısın.”

“Tamam,” dedi Gunner.

O ve babası balıkçı teknesini takımlarla doldurmuşlardı. Gunner kot pantolon, tişört giymiş ve güneşten korunmak için balıkçı şapkası takmıştı. Bir de havalı görüldüğü için babasının verdiği Oakley güneş gözlüklerini takmıştı. Babası da aynı gözlükleri takıyordu.

Tişört güzeldi— 28 Gün Sonra isimli İngilizlerin oynadığı, harika bir zombi filminin tişörtüydü. Tişörtün üzerinde zombiler yoktu, bunu yerine siyah renk üzerine kırmızı biyoteknoloji işareti vardı. Luke’a göre bu akla uygundu; filmdeki zombiler ölü insanlar değildi. Bir virüs kapmışlardı.

“Şu soğutucuyu diğer alabandaya it bakalım.”

Babası, balığa gittiklerinde hep bu çılgınca kelimeleri kullanırdı. Gunner bunlara bazen gülerdi. “Alabanda!” diye bağırdı. “Hay hay, Kaptan.”

Babası, Gunner’ın soğutucuyu ilk başta koyduğu arka tarafı beğenmedi ve eliyle nereye konulması gerektiğini gösterdi; oturdıkları tarafın aksine, teknenin diğer ucuna koyulması gerekiyordu. Gunner da öyle yaptı ve büyük mavi kutuyu oraya itti.

Birbirlerine baktılar. Babası, gözlüklerin arkasından ona komik bir bakış attı. “Nasıl gidiyor evlat?”

Gunner duraksadı. Ailesinin onun için endişelendiğini biliyordu. Gece onun hakkında fısıldayarak konuştuklarını

duymuştu. Ama o iyiydi. Gerçekten iyiydi. Korkmuştu, şimdi bile biraz korkuyordu. Hayli ağlamıştı, ama bu çok normaldi. Bazen ağlamak gerekirdi. İçinde tutmak yapılacak şey değildi.

“Gunner?”

Pekala bunun hakkında konuşabilirdi de.

“Baba, bazen insanları öldürüyorsun değil mi?”

Babası başıyla onayladı. “Evet, bazen. Bu, işimin bir parçası. Ama sadece kötü adamları.”

“Aradaki farkı nasıl anlıyorsun?”

“Bazen bu farkı anlamak zor. Ama bazen de kolay. Kötü adamlar kendilerinden daha güçsüz ve korumasızlara veya sadece kendi işiyle ilgilenen masumlara zarar verirler. Benim işim bu kötü adamları durdurmak.”

“Başkanı öldüren adamlar gibi mi?”

Başıyla onayladı.

“Onları öldürdün mü?”

“Bazılarını, evet.”

“Beni ve annemi kaçıranları, onları da öldürdün mü?”

“Evet, öldürdüm.”

“Bunu yaptığına sevindim baba.”

“Ben de, canavar. Onlar tam da öldürüleli adamlardı, iyilik yapmış oldum.”

“Dünyadaki en iyi öldürücü sen misin?”

Babası, başını salladı ve gülümsedi. “Bilmiyorum dostum. En iyi öldürücüler için bir skor tablosu tuttuklarını sanmıyorum. Bu bir spor gibi bir şey değil. Öldürmede dünya şampiyonası yok. Ne

olursa olsun, ben artık bütün bu işlerden emekliye ayrılıyorum. Seninle ve anneye daha fazla vakit geçirmek istiyorum.”

Gunner düşündü. Bir gün önce haberlerde babasını görmüştü. Kısa bir şeydi ama babasının fotoğrafı ve ismi geçmiş, orduda genç halini gösteren bir video gösterilmişti. Luke Stone, Delta Gücü operatörü. Luke Stone, FBI Özel Müdahale Timi. Luke Stone ve takımı Birleşik Devletler Başkanını kurtarmıştı.

“Seninle gurur duyuyorum baba. Dünya şampiyonluğun olmasa da.”

Babası kahkaha attı. İskeleyi işaret etti. “Tamam, hazır mıyız?”

Gunner onayladı.

“Açılır, demir atarız. Çekilen sulara beslenen çizgili levrek bulabilir miyiz bakalım.”

Gunner onaylarcasına başını salladı. İskeleden ayrıldılar ve dalga yaratmadan gidilmesi gereken yerden yavaşça geçtiler. Tekne hızlandı ve Gunner kendini sağlama aldı.

Gunner, önlerindeki ufka doğru bakıyordu. O, gözcüydü. Babasının söylediği gibi gözlerini keskin, başını da oynak tutmalıydı. Baharın erken dönemlerinde üç kere balığa çıkmışlar ama hiçbir şey yakalayamamışlardı. Balığa çıkıp hiçbir şey yakalayamadıklarında babası “şakada” olduklarını söylerdi. Şu an büyük bir şakanın içinde gibilerdi.

Biraz sonra Gunner, sancak tarafında orta mesafede bir uzaklıkta suyun sıçradığını gördü. Beyaz kırlangıçlar suya dalıyor, birer bomba gibi suya çarpıyorlardı.

“Hey, şuna bak!”

Babası başıyla onayladı ve gülümsedi.

“Çizgili levrek?”

Babası başını salladı. “Lüfer.” Sonra da “Tutun.” dedi. Motora tam gaz verdi ve tekne artık hızlanmaya başladı.

Gazı sonuna kadar açtı ve tekne kısa zaman içinde hızlandı, su sıçratmaya başladı, burnu havaya kalktı ve daha da hızlanıyordu, Gunner geriye doğru savruldu. Bir dakika sonra balıkların su sıçrattığı yere gelmişlerdi, yavaşladılar ve tekne yine suya oturdu.

Gunner, tek kancalı birer olta kaptı. Birini babasına verdi ve hiç beklemeden kendi oltasını saldı. Neredeyse anında oltasında kuvvetlice bir çekiştirme hissetti. Oltaya vahşi bir yaşam enerjisiyle sarsılıyordu. Görünmez bir kuvvet, neredeyse oltayı elinden kaybetmesine neden olacaktı. Misina kopmuş olta boşalmıştı. Lüfer kaçıp gitmişti. Söylemek için babasına döndü ama yaşlı adamın oltasında da bir şeyler vardı, olta neredeyse ikiye katlanmıştı.

Gunner ağı kaptı ve hazırlandı. Gri ve mavi ve yeşil ve beyaz ve oldukça kızgın bir lüfer, sudan kokpite çekilmişti.

“Güzel balık.”

“Şans döndüren!”

Yeşil ağın içindeki lüfer güvertede çırpındı ve zıpladı.

“Onu salacak mıyız?”

“Evet. Bizi kurumuş şansımızdan kurtardı, ama bir çizgili levrekler için buradayız. Lüfer heyecan verici ama çizgili levrekler daha büyük, hem de mangalda daha lezzetli oluyorlar..”

Balık hala çırpınıyor ve Gunner, keskin dişlerinden sadece birkaç santimetre uzaktan tutarak ağzındaki kancayı çıkardığı sırada babasını izliyordu. Babası balığı teknenin yanından suya bıraktı. Bir kuyruk hamlesiyle balık derinlere doğru yöneldi.

Balık gözden kaybolur kaybolmaz babasının telefonu çalmaya başladı. Babası gülümsedi ve telefonuna baktı. Telefonu hemen yanına bıraktı. Telefon titredi ve titredi. Bir süre sonra sustu. On saniye geçmişti ki tekrar çalmaya başladı.

“Cevap vermeyecek misin?” dedi Gunner.

Babası başını salladı. “Hayır. Hatta, telefonumu tamamen kapatacağım.”

Gunner midesinde bir korku hissetti. “Baba, cevap vermek zorundasın. Ya acil bir durumsa? Ya kötü adamlar yine kontrolü ele almaya çalışıyorlarsa?”

Babası Gunner’a sadece bir saniye süren uzun bir bakış attı. Telefon sustu. Ardından tekrar çalmaya başladı. Luke telefonu açtı.

“Stone,” dedi telefondaki ses.

Luke duraksadı ve yüzü değişti. “Selam, Richard. Evet, Susan’ın özel kalemi. Tabii. Sizi daha önce de duymuştum. Pekala, dinleyin. Biraz ara veriyorum tamam mı? Halen Özel Müdahale Timi -veya ismi her neyse, kalıp kalmayacağıma karar vermedim. Evet, anlıyorum ama her zaman acil bir durum vardır değil mi? Kimse beni acil olmayan bir durum için evden aramaz. Tamam... tamam. Eğer Başkan benimle görüşmek konusunda ciddiye bana telefonumdan ulaşabilir. Bana nasıl ulaşacağını

biliyor. Tamam mı? Teşekkür ederim.”

Gunner, babası telefonu kapattı sırada onu izliyordu. Biraz önceki gibi zevk alıyor gözüküyordu. Gunner farkındaydı, Başkan arasaydı babası hızlıca çantasını hazırlar ve giderdi. Bir başka görev daha, belki halen öldürülmesi gereken kötü adamlara vardı. Gunner ve annesini tekrar yalnız bırakacaktı.

“Baba, Başkan seni arayacak mı?”

Babası, Gunner’ın saçlarıyla oynadı. “Umarım aramaz, canavar. Ne dersin? Hadi gidip biraz levrek avlayalım.”

*

Saatler sonra Başkan hala aramamıştı.

Luke ve Gunner 3 adet çizgili levrek yakalamışlardı. Luke, Gunner’a onların nasıl temizleneceğini ve fileto haline getirileceğini gösterdi. Eski bir şeydi ama öğrenmenin yolu tekrar etmekten geçiyordu. Becca bile bütün bu olaya katılmış, dışarıdaki masaya bir şişe şarap ve peynir ve kraker tabağı hazırlamıştı.

Telefon çaldığı sırada Luke, mangalı henüz yakmıştı.

Derin sesli bir adam: “Ajan Stone?”

“Evet.”

“Birleşik Devletler Başkanı için lütfen hatta kalınız.”

Hissiz bir şekilde bekledi.

Telefondan klik sesi geldi ve Başkanın sesi duyuldu. “Luke?”

“Susan.”

Luke’un aklına bütün ulus ve dünyanın büyük bir

bölümünün önünde söylediği “Tanrı Amerika’yı korusun” şarkısını söylerkenki hali geldi. Harika bir andı, ama bir ‘an’ın ötesine geçemedi. Politikacıların iyi olduğu türden bir şeydi.

“Luke, elimizde bir kriz var.”

“Susan, elimizde her zaman bir kriz var.”

“Şu anda kıcıma kadar timsahlarla çevriliyim.”

Hoş. Bunu uzun süredir duymamıştı.

“Bir toplantı düzenliyoruz. Burada, evde olacak. Orada olmana ihtiyacım var.”

“Toplantı ne zaman?”

Hiç tereddüt etmedi. “Bir saat içinde.”

“Susan, trafikle birlikte iki saatlik yol. İyi bir günde anca bu kadar tutar. Şimdi ise yolların yarısı kapalı.”

“Trafikte zaman kaybetmeyeceksin. Şu an yolda sana doğru gelen bir helikopter var. On dört dakika içerisinde orada olacak.”

Luke tekrar ailesine baktı. Becca, kendisine bir bardak şarap koymuş ve Luke’a sırtını dönmüş şekilde oturuyor, suya batan akşamüstü güneşini izliyordu. Gunner ise mangalda pişmekte olan balıklara bakıyordu.

Telefona doğru “Tamam,” dedi Luke.

6. BÖLÜM

18:45

Birleşik Devletler Donanma Gözlem Evi - Washington, DC

“Ajan Stone, ben Richard Monk, Başkanın özel kalemi.

Bugün telefonda konuştuk.”

Luke, Donanma Gözlem Evi'ndeki helikopter rampasından daha önce beş kere geçmişti. Uzun boylu, zinde görünen biriyle el sıkıştı; adam belki otuzlu yaşlarının ortasındaydı, muhtemelen Luke'un yaşlarındaydı. Mavi bir gömlek giymiş, kollarını ise sıyırmıştı. Kravatı çarpık duruyordu. Adam, vücudunun üst kısmını bilimsel şekilde geliştirmişti, Men's Health dergisinden çıkma bir reklam gibiydi. Duymayı bilenler için Richard Monk'un vücudu sıkı çalışırım, sıkı eğlenirim diye bağıırıyordu.

Yeni Beyaz Sarayın mermer koridorlarında, buranın sonunda bulunan çift kanatlı, geniş kapıya geldiler. “Eskiden konferans odası olarak kullandığımız yeri artık durum odası olarak kullanıyoruz,” dedi Monk. “Henüz yapım aşamasında ama bitireceğiz.”

“Sen de ölümün kıyısına geldin, değil mi?”

Adamın yüzündeki kendine güvenen ifade sadece bir anlığına düştü. Onaylarcasına başını salladı. “Başkan Yardımcısı... O zamanlar öyleydi tabii. Başkan Hayes bizi Doğu Yakasına çağırıldığı esnada şimdiki Başkan, ben ve birkaç ekip üyesi Batı Yakası gezisindeydik. Çok hızlı gelişti. Mount Weather olayı

sırasında ben, kalan işleri yapmak için Seattle’da kaldım.”

Başını salladı. “Korkunçtu. Ama evet, o ölenler arasında ben de olabilirdim.”

Luke başıyla onayladı. İşçiler, olaydan günler sonra bile, halen Mount Weather’dan ceset çıkarıyorlardı. Sayı şimdiye kadar üç yüz olmuştu ve artmaya devam ediyordu. Bunların arasında o zaman görevde bulunan Dışişleri Bakanı, Eğitim Bakanı, İçişleri Bakanı, NASA’nın başkanı ve bir düzine Birleşik Devletler Milletvekili ve Senatörü vardı.

İtfaiye, içerideki yangını henüz dün söndürebilmişti.

“Susan’ın beni buraya çağırma sebebi olan kriz meselesi nedir?” dedi Luke.

Monk koridorun sonunu işaret etti. “Ah, Başkan Hopkins ve ekipten önemli birkaç kişi konferans odasındalar. Sanırım neler döndüğünü onların anlatmasına izin vereceğim.”

Çift kanatlı kapıdan geçerek odaya girdiler. Bir düzineden fazla insan büyük ve oval masanın etrafına çoktan oturmuşlardı bile. Susan Hopkins, Birleşik Devletler Başkanı masanın kapıdan uzak köşesine oturmuştu. Susan, etrafı iri adamlarla çevrilmişti ve onların arasında ufak ve mütevazı görünüyordu. İki Gizli Servis ajanı hemen iki yanında ayakta duruyordu. Üç ajan daha odanın çeşitli köşelerine dağılmış, orada duruyorlardı.

Gergin görünümlü bir adam masanın başında ayakta duruyordu. Uzun boylu, kelleşmeye başlamış, biraz göbekli, gözlüklüydü ve üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymişti. Luke onu iki saniye de çözdü. İçinde bulunduğu ortama alışık

birisi değildi ve derin bir belaya karıştığını düşünüyordu. Her taraftan baskılı bir sorguya tabii tutulan birisi gibi duruyordu.

Susan ayağa kalktı. “Başlamadan önce sizi FBI Özel Müdahale Timinin eski elemanlarından Ajan Stone’la tanıştırmak isterim. Birkaç gün önce benim hayatımı ve tanıdığımız Cumhuriyeti kurtarmada rol oynadı. Daha önce bu kadar yetenekli, bilgili ve sorunlar ve güçlükler karşısında bu kadar korkusuz bir dedektifle karşılaştığımı sanmıyorum. Milletimiz, Silahlı Kuvvetlerimiz ve istihbarat teşkilatlarımız ve topluluğumuz için Ajan Stone gibilerini tanımak ve onun gibi kadın ve erkekler yetiştirmek bir onurdur ve ayrıca görev olmalıdır.”

Şimdi herkes ayağa kalkmış alkışlıyordu. Alkış, Luke’a oldukça yapmacık ve resmi geliyordu. Elini kaldırdı ve alkış durdurmaya çalıştı. Manasız bir durumdu.

Alkış dindiğinde “Merhaba,” dedi. “Üzgünüm, geciktim.”

Luke, boş sandalyeye oturdu. Önde oturan adam gözlerini ona dikmişti. Artık Luke, adamın gözlerindeki ifadenin ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu. Umut? Belki. Sayı ihtimali ilahi müdahaleye kalmış bir takımın oyun kurucusu gibi Luke’a doğru, son şans pası atacakmışçasına bakıyordu.

“Luke,” dedi Susan. “Bu Dr. Wesley Drinan, Texas Üniversitesi Tıp Dalı, Galveston Ulusal Laboratuvarı Direktörü. Bize, oradaki Biogüvenlik Seviye-4 laboratuvarıyla alakalı muhtemel bir güvenlik açığıyla ilgili brifing verecek.”

“Ah,” dedi Luke. “Tamam.”

“Ajan Stone, Biogüvenlik Seviye-4 laboratuvarlarına aşınasınız?”

“Hm, Luke yeterli. Bu terimi biliyorum. Belki bana daha güncel bilgi verebilirsiniz.”

Drian başıyla onayladı. “Tabii, size kısa bir tanıtım yapayım. BGS-4 laboratuvarları biyolojik tehditlerle ilgilenen, en üst düzey güvenli laboratuvardır. BGS-4, laboratuvarda bulaşma riski taşıyan ve insanlarda ölümcül etkileri olan tehlikeli ve egzotik virüs ve bakterilerle çalışmak için gerekli olan seviyedir. Bu hastalıkların hali hazırda tedavisi veya aşısı yoktur. Bahsettiğim şeyler genel olarak, Ebola, Marburg ve Afrika ve Güney Amerika’nın ormanlık bölgelerinin derinliklerinde henüz keşfettiğimiz virüslerdir. Bazen de yeni mutasyona uğramış grip virüslerini, bulaşma mekanizmaları, enfeksiyon hızları ve öldürme oranları ve daha fazlasını öğrenene kadar burada tutarız.”

“Tamam,” dedi Luke. “Anlıyorum. Ve bir şey çalındı değil mi?”

“Bilmiyoruz. Bir şey kayıp. Ama bu şeye ne olduğunu bilmiyoruz.”

Luke konuşmadı. Tek yaptığı, adam konuşmasına devam etsin diye başını sallamaktı.

“İki gece önce elektrik gitti. Bu olay bile kendi içinde oldukça nadir rastlanan bir şey. Daha da nadir olan şey ise yedek güç jeneratörlerimizin devreye girmemiş olması. Tesis, böyle bir durum dahilinde ana güçten yedek güce kesintisiz bir geçiş

olacak şekilde tasarlandı. O gece bu yaşanmadı. Bunun yerine tesis acil durum güç rezervlerine geçti ve bu da sadece en önemli sistemleri hayatta tutulmasını sağlayan bir şey.”

“Önemli olmayan ve kapanan sistemler hangileridir?” dedi Luke.

Drinan omuzlarını silktilti. “Tahmin edebileceğiniz gibi ışıklar, bilgisayarlar, kamera sistemleri.”

“Güvenlik kameraları?”

“Evet.”

“Tesisin içinde?”

“Evet.”

“İçeride herhangi biri var mıydı?”

Adam başıyla onayladı. “O sırada içeride iki kişi vardı. Thomas Eder isimli bir güvenlik görevlisi. On beş yıldır bu tesiste çalışıyor. O sırada Thomas içeride değil, güvenlik kulübesindeydi. Onu sorguya çektik, tabii aynısını Teksas Soruşturma Bürosu da yaptı. Bizimle iş birliği içinde, sorularımıza cevap verdi.”

“Başka?”

“İıı, laboratuvarında bir bilim insanı vardı. İsmi Aabha Rushdie. Kendisi Hintli. Çok güzel bir insan ve çok iyi bir bilim kadını. Londra’da okumuş ve birden çok BGS-4 eğitiminden geçmiş, ayrıca bütün güvenlik taramalarından da geçmiş. Bizimle üç senedir çalışıyor. Ben de onunla birçok defa bire bir çalıştım.”

“Tamam...” dedi Luke.

“Güç kesildiği esnada Aabha’nın hava borusu bir anlığına

kesildi. Bu potansiyel olarak tehlikeli bir durum. Aynı zamanda zifiri karanlığın içinde kaldı. Aabha korktu ve görünüşe göre Thomas Eder, Aabha'nın gerekli güvenlik prosedürlerini tamamlamadan tesisten çıkmasına izin verdi. ”

Luke gülümsedi. Oldukça kolay göründü. “Ve sonra bir şeyler kayboldu?”

Drinan duraksadı. “Ertesi gün, envanter sayımında belli oldu ki çok özel bir tüp Ebola virüsü kayıplara karıştı.”

“Rushdie ile konuşan oldu mu?”

Drinan başını salladı. “Çoktan kayıplara karıştı. Arabası dün Austin’in elli mil batısında bir otoparkta çiftçinin biri tarafından bulundu. Eyalet polisine göre bu şekilde bırakılan araçlar genelde cinayeti işaret ediyor. Kendisi dairesinde yok. Londra’daki ailesiyle iletişime geçmeye çalıştık ama başarılı olamadık.”

“Ebola virüsünü çalmak için herhangi bir nedeni var mıydı?”

“Hayır. İnanması çok güç, hatta imkansız. İki gündür bununla boğuşuyorum. Benim tanıdığım Aabha bunu yapabilecek bir insan... söylerken bile zorlanıyorum. O, böyle biri değil işte. Neler olduğunu anlayamıyorum. Korkarım ki kaçırıldı veya çok kötü insanların eline düştü. Söyleyecek kelime bulamıyorum.”

Sözünü kesercesine “Henüz en kötü kısma gelmedik bile,” dedi Susan Hopkins. “Dr. Drinan, Ajan Stone’a virüsün kendisiyle ilgili açıklama yapar mısınız?”

İyi doktor başıyla onayladı. Stone’a doğru baktı.

“Ebola silah haline getirilmiş bir şeydi. Doğada bulunan Ebola’ya çok benzer, mesela şu Batı Afrika’daki salgın sırasında

on binlerce kişinin ölümüne sebep olana, bu sadece çok daha ölümcül. Daha kuvvetli, daha hızlı etki gösteriyor, kolayca yayılabiliyor ve ölüm oranı daha yüksek. Çok tehlikeli bir madde bu. Ya geri almalı, ya yok etmeli, ya da yok edildiğine emin olmalıyız.”

Luke Susan’a döndü.

“Oraya gitmeni istiyoruz,” dedi. “Neler bulabilirsin bir bak bakalım.”

Bunlar, Luke’un tam da duymak istemediği cümlelerdi. Telefon üzerinden onu bir toplantıya çağırmıştı. Ama onun asıl çağırma amacı Luke’a bir görev vermektir.

“Acaba,” dedi, “bu konuyu özel olarak konuşabilir miyiz?”

*

“Bir şey ister misin?” dedi Richard Monk. “Kahve?”

“Olur, tabii, bir fincan kahve alırım,” dedi Luke.

Şu an kahve içmek onun için önemli değildi, bu teklifi daha çok Monk odadan çıkmak zorunda kalacağı için kabul etti. Yanlış. Monk, telefonu kapı ve alt kattaki mutfaktan sipariş verdi.

Luke, Monk ve Susan üst katta, tesisin içinde ailecek yaşanan bölümün yakınlarında bir yerde bir oturma odasındalardı. Luke, Susan’ın ailesinin burada yaşamadığını bilmiyordu. O Başkan Yardımcısıyken Luke, ona pek ilgi göstermemişti, ama şimdi bir şekilde kocasıyla ayrı yaşadığı fikrine kapılmıştı.

Luke, rahat koltuklardan birine oturdu. “Susan, başlamadan

önce sana bir şey söylemek istiyorum. Şu andan itibaren etkili olacak şekilde emekliye ayrılmaya karar verdim. İlk önce sana söylüyorum ki ÖMT'yi yönetebilmesi için başka birini bulabilesin.”

Susan konuşmadı.

“Stone,” dedi Monk, “bildiğin gibi. Özel Müdahale Timi çöpe gidiyor. O iş bitti. Don Morris en başından beri darbenin içindeydi. Amerikan toprakları üzerinde gerçekleşmiş olan en iğrenç olayda en azından bir parça bile olsa sorumlu. Bildiğinde eminim ki güvenlik, özellikle de Başkan'ın güvenliği şu an sahip olduğumuz en büyük sorumluluk. Sadece ÖMT değil. CIA, NSA ve Pentagon ve diğerleri içinde açılan alt-ajansları da inceliyoruz. Bu komplocuların kökünü bulmalıyız ki böyle bir şey bir daha asla gerçekleşmesin.”

“Kaygılarınızı anlıyorum,” dedi Luke.

Gerçekten de anlıyordu. Hükümet kırılğan bir durumdaydı, belki en kırılğan halindeydi. Kongre neredeyse tamamen dağıtılmış ve emekli bir süper model Başkanlığa seçilmişti. Koca Birleşik Devletlerin kusurlu yanları ve zayıflıkları ortaya çıkmıştı, eğer hala oralarda bir yerlerde darbe komplocuları dolaşıyorsa, gücü ele geçirmek için tekrar harekete geçmemeleri için bir sebep yoktu.

“Madem ÖMT'yi zaten kapatacaksınız, ayrılmam için daha iyi bir vakit olamaz.” Böyle şeyler söyledikçe kulağa daha da gerçekmiş gibi geliyordu.

Ailecek tekrar bir araya gelme vaktiydi. Hayalindeki o

mükemmel aile fotoğrafını yaratma zamanıydı; o, Becca ve Gunner bütün bu dertlerden uzak, yalnız başlarına yaşıyor, en kötüsü bile olsa onlar için pek fazla fark yaratmıyordu.

Hatta, eve gidip Becca'ya Kosta Rika'ya taşınmak isteyip istemediğini sorabilirdi. Gunner çift ana dil bilerek büyüye bilirdi. Bir yerlerde sahil kenarında yaşayabilirlerdi. Becca'nın egzotik bir bahçesi olabilirdi. Luke haftada birkaç kez sörf yapmaya gidebilirdi. Güney ve Kuzey Amerika'nın en uzun süre kırılmayan ve sörfeye uygun olan dalgaları buralardaydı.

Susan ilk kez konuştu. “Şu an emekliye ayrılman berbat olur. Zamanlama daha kötü olamaz. Ülkenin sana ihtiyacı var.”

Susan'a doğru baktı. “Biliyor musun, Susan? Bu gerçekten doğru değil. Böyle düşünmenin sebebi beni daha önce bu hareketlerde görmüş olman. Ama işin aslı, benim gibi milyonlarca adam var. Benden daha kabiliyetli, daha tecrübeli, daha dengeli ve akıllı başında insanlar var. Bunu bildiğini düşünmüyorum ama bazı insanlar benim bir serseri olduğumu düşünüyor.”

“Luke, beni burada bırakamazsın,” dedi. “Felakete giden uçurumun kenarında sallanıyoruz. Bu role saplandım, uygun olmadığım bir... Bunu beklemiyordum, tamam mı? Kime güveneceğimi bilmiyorum. Kimin iyi kimin kötü olduğunu bilmiyorum. Her köşenin ardında kafama bir kurşun yiyeceğim beklentisiyle yaşıyorum. Etrafımda kendi adamlarıma ihtiyacım var. Bütünüyle inanabileceğim insanlara ihtiyacım var.”

“Ben kendi adamlarımdan mıyım?”

Direkt olarak Luke'un gözlerine bakıyordu. "Hayatımı kurtardın."

Richard Monk sohbetin içine daldı. "Stone, bilmediğin şey bu Ebola'nın çoğaltılabileceği. Toplantı esnasında anlatılmadı. Wesley Drinan bize doğru ekipman ve bilgiyle daha fazla Ebola yaratılabileceğini söyledi. Şu an ihtiyacımız olan en son şey bilinmeyen bir grup insanın ellerinde silaha çevrilmiş bir Ebola virüsüyle etrafta koşuşturmaları ve bundan yüksek miktarda stoklamaları."

Luke tekrara Susan'a baktı.

"Al bu işi," dedi Susan. "Kaybolan kadına ne olduğunu bul. Kayıp Ebola'yı bul. Geri döndüğün zaman gerçekten emekliye ayrılmak istiyorsan senden bir daha asla bir şey yapmanı istemeyeceğim. Birkaç gece önce birlikte bir şey başlattık. Benim için son bir kere, bir şey yap, ve ardından işin bittiğini söylemeye hazırım."

Gözlerini Luke'dan bir anlığına bile ayırmadı. Birçok yönden tipik bir politikacıydı. Sana uzandığı zaman, içeride bir yerlere dokunuyor, bulmak istediği noktayı buluyordu. Ona hayır demek zordu.

Luke iç geçirdi. "Sabah yola çıkabilirim."

Susan başını salladı. "Senin için çoktan bir uçak ayarladık bile, seni bekliyor."

Luke'un gözleri açıldı, şaşırmıştı. Derin bir nefes aldı.

"Tamam," dedi sonunda. "Ama önce Özel Müdahale Timinden birkaç kişiyi bir araya getirmeliyim. Aklımda Ed

Newsam, Mark Swann ve Trudy Wellington var. Ed Newsam şu an iş kazası izninde ama eminim, çağırırsam gelir.”

“Newsam ve Swann ile iletişime geçtik bile,” dedi Monk. “İkisi de kabul etti ve şu an havaalanına doğru yoldalar. Ne yazık ki Trudy Wellington gelemiyor.”

Luke kaşlarını çatı. “Gelmeyecek miymiş?”

Monk, elindeki sarı not defterine baktı. Hızlıca bir not aldı. Kafasını defterden kaldırmaya çalışmadı bile. “Bilmiyoruz çünkü onunla iletişime geçmedik. Ne yazık ki, Wellington’ı kullanmak söz konusu olamaz.”

Luke, Susan’a döndü.

“Susan?”

Şimdi Monk kafasını defterden kaldırmıştı. Gözleri Luke ve Susan arasında defalarca gidip geldi. Susan ağzını açmadan yine konuşmaya başladı.

“Wellington temiz değil. Don Morris’in metresiydi. Bu olayın bir parçası olmasının bir yolu yok. Bir aya kalmaz FBI’dan da atılmış olacak, hatta belki de ihanet suçlamalarıyla yüz yüze kalacak.”

“Bana konu hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi,” dedi Luke.

“Ve sen de ona inanıyorsun?”

Luke bu soruyu cevaplamaya çalışmadı bile. Cevabı bilmiyordu. Sadece, olabildiğince basitçe “Onu istiyorum,” dedi.

“Veya?”

“Oğlumu birlikte yakaladığımız bir çizgili levrekle birlikte

mangalın başında bırakıp geldim. Şu andan itibaren bütün bunları bir kenara bırakıp emekli hayatıma başlayabilirim. Kolej profesörlüğü bir bakıma hoşuma gitti. O işe geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Oğlumun büyüdüğünü izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Luke, Monk’a ve Susan’a gözlerini dikmişti. Onlarda Luke’a bakıyorlardı.

“Yani?” dedi. “Ne düşünüyorsunuz?”

7. BÖLÜM

11 Haziran

2:15

Ybor Şehri, Tampa, Florida

Tehlikeli bir işti.

O kadar ki laboratuvarın bulunduğu kata çıkmayı hiç istemiyordu.

“Evet, evet,” dedi telefonda konuştuğu kişiye. “Şu an dört kişi var. Bu vardiya bittiğinde altı kişi olacağız. Bu geceye mi? Mümkün. Çok fazla söz vermek istemiyorum. Ben sabaha karşı on gibi arayın, o zaman daha net bilgi verebilirim.”

Bir anlığına sadece dinledi. “Sanırım bir van yeterli olur. O büyüklükte bir şey rahatça yükleme alanına çekebilir. Bu şeyler gözle görüldüğünden daha küçükler. Bunlardan trilyonlarcası bile pek fazla yer kaplamıyor. Yapmak zorunda olsaydık hepsini bu aracın bagajına doldurabilirdik. Ama mümkünse iki araç kullansak daha iyi olur. Biri yoldan gider, diğeri havaalanına.”

Telefonu kapattı. Kod ismi Adam’dı. İlk insan Adem, çünkü o, bu işe alınan ilk kişiydi. Diğerleri tam olarak kavrayamasa bile o, bu işin risklerini tamamıyla anlayabiliyordu. Bu projenin tam kapsamını bilen bir tek o vardı.

Ofisindeki büyük pencereden doğru küçük depoda olan biteni izliyordu. Üç vardiya ile bütün gün çalışılıyordu. Şu an içeride üçü erkek biri kadın olmak üzere dört kişi, beyaz laboratuvar

önlüğü giymiş, eldiven, plastik bot, koruyucu gözlük ve gaz maskeleri takmış, çalışıyorlardı.

Çalışanlar, basit mikrobiyoloji yapabildikleri için işe alınmışlardı. İşleri, Adam'ın onlara temin ettiği madde sayesinde virüsü büyütüp çoğaltmak ve sonra, daha sonra taşınmak üzere bu örnekleri kuru bir şekilde dondurmak ve havadan yayılmasını sağlamak üzere hazırlamaktı. Yorucu, sıkıcı ve tek düze bir işti ama zor değildi. Herhangi bir laboratuvar asistanı veya biyokimya ikinci sınıf öğrencisi bunu yapabiliirdi.

Yirmi dört saat boyunca çalışmak demek virüs stoğunun çığ gibi büyümesi demektir. Adam, her altı ila sekiz saatte bir işverenlerine rapor sunuyor, onlarda işin hızıyla ilgili memnuniyetlerini bildiriyorlardı. Dün, bu memnuniyet artık rahatça dışa vurulan bir mutluluk haline dönüşmüştü. İş yakında tamamlanacaktı, belki de bugün içinde bitecekti.

Bu, Adam'ı gülümsetti. İşverenleri son derece memnundu ve ona oldukça iyi ödüyorlardı.

Köpük bardağın içindeki kahveden bir yudum daha aldı ve çalışanları izlemeye devam etti. Son birkaç günde kaç bardak kahve içtiğinin hesabını çoktan kaçırmıştı. Çok fazla içmişti. Son birkaç gün birbirine girmeye başlamıştı. Yorulduğu zaman ofisindeki küçük karyolaya uzanıyor ve kısa bir uyku çekiyordu. Laboratuvarda çalışanlarla aynı koruyucu gözlükleri takıyordu. İki buçuk gündür onları çıkarmamıştı.

Adam, bu kiralık depoda derme çatma bir laboratuvar kurarken çok iyi bir iş çıkarmıştı. Çalışanları ve

kendisini korumak için elinden geleni yapmıştı. Herkesin koruyucu kıyafetleri vardı. Her vardiyadan sonra kıyafetlerini değiştirebilecekleri bir oda, ve kalıntıları temizlemek için yıkanabilecekleri duşlar bulunuyordu.

Ama, aynı zamanda fonlama ve zaman kısıtlamaları bulunuyordu. Sıkı bir program vardı, ve tabii gizlilik meselesi. Koruyucu önlemlerin Amerikan Hastalık Kontrol Merkezlerin standartlarında olmadığıнын farkındaydı -burayı inşa etmek için altı ayları ve bir milyon dolar olsa bile bu yeterli olmazdı.

Sonuç olarak, bu laboratuvar iki hafta içerisinde yaratılmıştı. Burası, alçak depoların bulunduğu, Kübalı ve diğer mültecilerin yoğunlukla yaşadığı, eski ve tekinsiz bir mahallede bulunuyordu.

Kimse dönüp ikinci kez bu binaya bakmazdı. Bina üzerinde herhangi bir tabela yoktu ve bir düzine benzeri binayla bitişik şekilde duruyordu. Kısa bir süreliğine kullanacak olmalarına rağmen altı aylık kirasını ödemişlerdi. Kendi küçük otoparkı vardı ve işçiler tıpkı diğer fabrika ve depolarda olduğu gibi sekiz saatlik vardiyalar halinde gidip geliyorlardı.

Çalışanlara ücretleri nakit ödeniyordu ve iyi para alıyorlardı, sadece birkaç tanesi İngilizce konuşabiliyordu. Çalışanlar bu maddeyle ne yapacaklarını biliyor ama neyle veya neden bununla uğraştıklarını asla bilmiyorlardı. Bir polis baskını pek de olası değildi.

Yine de, virüse bu kadar yakın olmak onu tedirgin ediyordu. İşin bu kısmını bitirip, parasını alıp, sanki buraya hiç gelmemiş gibi burayı boşaltmak için sabırsızlanıyordu. Ondan sonra batı

yakasına doğru uçacaktı. Adam için bu için iki kısmı vardı. Biri burada ve diğeri... başka bir yerde.

Ve ilk kısım neredeyse bitmek üzereydi.

Bugün? Evet, belki bugün bitecek kadar yakın bir zamanda.

Ülkeyi bir süreliğine terk etmeye karar vermişti. Bütün bunlar bittikten sonra uzun ve güzel bir tatil yapacaktı.

Basit bir operasyon olacaktı. Bir van, veya bir-iki küçük araç arka bahçeye çekecek. Adam bahçe kapısını kapatacaktı ve böylece sokaktan geçenler neler olduğunu göremeyecekti. Malzemeleri araçlara yüklemek çalışanların sadece birkaç dakikasını alırdı. Dikkatli olmalarını sa layacaktı, yani bütün işlem belki yirmi dakika sürecekti.

Adam kendi kendine gülümsedi. Yükleme tamamlandıktan kısa bir süre sonra batı yakasına doğru giden bir u a a binmi  olacaktı. Bundan kısa bir süre sonra da kabus ba layacaktı. Ve kimsenin bu konuda yapacak bir şeyi olmayacaktı.

8. BÖLÜM

5:40

Batı Virginia Semaları

Altı koltuklu Learjet marka özel uçak yeni aydınlanan gökyüzünü delerek geçti. Uçak koyu mavi renkteydi ve yan tarafında Gizli Servis amblemi vardı. Hemen arkasında, doğan güneşin ışıkları bulutlara dokunuyordu.

Luke ve ekibi öndeki dört yolcu koltuğunu buluşma noktası olarak belirlemişti. Eşyalarını ve malzemelerini arkadaki iki koltuğa yığmışlardı.

Takım tekrar bir araya gelmişti. Uzun kollu tişört ve haki kargo pantolonuyla Ed Newsam hemen yanında oturuyordu. Oturduğu koltuğun hemen yanına, pencerenin altına koltuk değneklerini sıkıştırmıştı.

Luke'un hemen karşısında, sol tarafta Mark Swann ona doğru bakıyordu. Uzun boylu ve inceydi, saçları ve gözlükleri açık kahverengiydi. Uzun bacaklarını ortadaki koridora doğru uzatmıştı. Eski, yırtık kot pantolon giymişti ve ayağında bir çift kırmızı Chuck Taylor spor ayakkabıları vardı. Pedofili yemi olarak yaptığı işten kurtarılmıştı, daha mutlu görünemezdi.

Luke'un tam karşısında Trudy Wellington oturuyordu. Kıvrık kahverengi saçları, yeşil süveter ve kumaş pantolonuyla ince ve çekici görünüyordu. Büyük ve yuvarlak çerçeveli gözlükler takmıştı. Çok güzeldi, ama o gözlükler onun bir

baykuşu benzemesine sebep oluyordu.

Luke, çok iyi hissetmiyordu ama sorun yoktu. Ayrılmadan önce Becca'ya telefon açmıştı. Konuşma pek hoş geçmemişti. Pek de konuşma denemezdi.

“Nereye gidiyorsun?” dedi Becca.

“Teksas, Galveston. Orada bir laboratuvar da bir güvenlik açığı belirlenmiş.”

“BGS-4 Laboratuvarı mı?” dedi. Becca bir kanser araştırmacısıydı. Birkaç senedir melanom tedavisi üzerine çalışmalar yapıyordu. Birkaç farklı araştırma enstitüsünde birlikte çalışan bir ekibin parçasıydı. Bu ekip, melanom hücrelerini, onlara uçuk virüsü enjekte ederek öldürmekte başarı elde etmişlerdi.

Luke başıyla onayladı. “Evet, bu doğru. BGS-4 Laboratuvarı.”

“Tehlikeli,” dedi. “Eminim farkındasındır.”

Neredeyse kahkaha attı. “Tatlım, güvenli olduğunda beni çağırıyorlar.”

Becca'nın sesindeki soğukluk hissediliyordu. “Lütfen dikkatli ol. Seni seviyoruz, biliyorsun.”

Seni seviyoruz.

Bunu söylemek için garip bir yoldu. Sanki Gunner ve o bir takım olarak onu seviyorlardı ama sanki bu ayrı ayrı sevdikleri anlamına gelmiyordu.

“Biliyorum,” dedi. “İkinizi de çok seviyorum.”

Bir anlığına hat sessiz kaldı.

“Becca?”

“Luke, döndüğünde burada olacağımızın garantisini veremem.”

Şimdi uçakta, boşaltmak için kafasını salladı. Bu, işinin bir parçasıydı. Ayırım yapmak zorundaydı. Evet, ailevi sorunlar yaşıyordu. Bunları nasıl düzeltereceğini bilmiyordu. Ama bu problemleri Galveston’a getiremezdi. Bu şeyler dikkatini dağıtabilir, ve bu da hem kendisi hem de buna dahil olan herkes için tehlikeli olabilirdi. Bütün dikkatini elindeki meseleye yöneltmeliydi.

Camdan dışarı baktı. Jet hızla ilerliyordu. Hemen altlarında beyaz bulutlar savruluyordu. Derin bir nefes aldı.

“Pekala Trudy,” dedi. “Bizim için neyin var?”

Trudy, tablet bilgisayarı kaldırdı ve herkesin görebileceği şekilde tuttu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Eski tabletimi geri verdiler. Teşekkürler patron.”

Luke başını salladı ve sadece birazcık gülümsedi. “Luke yeterdi. Hadi anlat. Lütfen.”

“Hiç bir şey bilmediğinizi varsayıyorum.”

Luke onayladı. “Gayet makul.”

“Tamam. Şu an Galveston, Teksas’taki Galveston Ulusal Laboratuvarına doğru gidiyoruz. Birleşik Devletlerde bilinen dört BGS-4 Laboratuvarlarından biri. En yüksek güvenli ve geniş güvenlik protokolleri olan mikrobiyoloji araştırma tesisleri bunlar. Bilimin tanıdığı en ölümcül ve bulaşıcı virüs ve bakterileri araştırıyorlar.”

Swann, yayıldığı yerden elini kaldırdı. “Bilinen dört tesisten

biri dedin. Bilinmeyen tesisler mi var?”

Trudy omuz silkti. “Bazı yaşam bilimleriyle uğraşan şirketler, özellikle de halka açık olmayanların BGS-4 laboratuvarları olabiliyor ve hükümetin bundan haberi olmayabilir. Yani evet, bu mümkün.”

Swann başını salladı.

“Galveston’daki bu tesisin diğer BGS-4 laboratuvarlarından farkı, diğer üçünün son derece güvenli devlete ait binalarda olması. Galveston, akademik bir kampüste bulunan tek laboratuvar. Güvenlikle ilgili kaygılardan dolayı 2006’da kurulduğundan beri tekrar tekrar gündeme geldi.”

“Bu konuda ne yaptılar peki?” dedi Ed Newsam.

Trudy tekrar gülümsedi. “Ekstra dikkatli olacaklarına söz verdiler.”

“Müthiş,” dedi Ed.

“Hadi, en önemli kısma gelelim,” dedi Luke.

Trudy başıyla onayladı. “Tamam. Üç gece önce bir güç kesintisi yaşandı.”

Luke, Trudy’nin dün laboratuvar direktörünün Susan ve ekibine anlattıklarını anlatırken kayıp gitti. Gece bekçisi, kadın, Ebola tüpü. Bütün bunları duydu ama dinlediği söylenemezdi.

Zihninde Becca ve Gunner’ın tam evden ayrılmadan önce, bahçedeki görüntüsü canlandı. Bastırmaya çalıştı ama görüntü gitmiyordu. Uzun bir saniye boyunca tek gördüğü Gunner’ın mangaldaki levreğe attığı üzgün ve keyifsiz bakışıydı.

“Kesinlikle, sabotaja benziyor,” dedi Newsam.

“Muhtemelen öyleydi,” dedi Trudy. “Sistem yedekleme üzerine kurulmuştu, ve sadece ana güç değil yedek güç de gitti. Biri buna sebep olmadığı sürece pek sık rastlanacak bir durum değil.”

“O sırada içeride olan kadın hakkında ne biliyoruz?” dedi Luke. “Adı neydi? Hakkında yeni bir şeyler var mı?”

“Onu biraz araştırdım. Aabha Rushdie, yirmi dokuz yaşında. Halen kayıp. Kayıtlarda, son derece iyi, genç bir bilim insanı gibi görünüyor. Mikrobiyoloji dalında doktorası var. King’s College Londra’da okul birinciliği var. BGS-3 ve BGS-4 protokollerinde ileri eğitim almakla birlikte laboratuvarda tek başına çalışma sertifikası almış, bu ulaşabileceği bir mertebe değil.”

“Üç yıldır Galveston’da çalışıyormuş ve önemli birkaç programda yer almış, bunlardan biri de bizim ilgilendiğimiz silah projeleri.”

“Tamam,” dedi Swann. “Bu bir silah programı mı?”

Trudy elini kaldırdı. “Birazdan buraya geleceğim. Aabha konusunu bitirmeme izin ver. Onunla alakalı olarak en ilgi çekici olan özellik 1990 yılında hayatını kaybetmiş olması.”

Herkes gözlerini Trudy’ye dikmişti.

“Aabha Rushdie Delhi’de bir trafik kazasında öldü, olay olduğu sırada dört yaşındaydı. Ailesi, olayın üstünden çok geçmeden Londra’ya taşındı. Daha sonra boşandılar ve Aabha’nın annesi Hindistan’a geri döndü. Babası yedi yıl önce kalp krizinden öldü. Ve beş sene önce Aabha bir anda hayata geri döndü, üstelik bir hayat hikayesi ve katıldığı okullar

ve daha önce çalıştığı işler olmuş, ve Hindistan’da birkaç üniversite profesöründen harika tavsiye mektupları almıştı, hepsi de İngiltere’de doktora başvurusundan önce gelmişti.”

“Tam bir hayalet,” dedi Luke.

“Öyle görünüyor.”

“Ama neden Hintli?”

Trudy notlarına bir göz attı. “Hindistan’da yaklaşık bir milyar kişi yaşıyor, ama kimse tam sayıyı bilmiyor. Doğum ve ölüm belgelerini sanal ortama taşıma meselesi Batı Dünyasının çok gerisinde. Nüfus hizmetlerinde yolsuzluk oldukça yaygın, yani ölmüş birinin kimliğini almak oldukça kolay. Hindistan sahte insanlar ve kimlikler için önemli bir kaynak.”

“Evet,” dedi Swann, “ama Hintli bir hayalet kiralaman gerek.”

Trudy parmağını kaldırdı. “Tam olarak değil. Batılı insanlar için Delhi yani kuzeyden olan insanlarla Pakistanlılar arasında pek fark yok. Hatta Hintli ve Pakistanlılar için bile pek fark olduğu söylenemez. Yani tahmin ediyorum ki bu Aabha Rushdie aslında Pakistanlı ve yüksek ihtimalle Müslüman. Oradaki istihbarat servisinin bir ajanı olabilir, veya daha kötüsü muhafazakar Sünni veya Vahhabi mezheplerine ait olabilir. ”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.